

The background of the entire page is a dark grey to black gradient, overlaid with a pattern of stylized, overlapping leaf shapes in a lighter grey tone. The leaves are elongated and pointed, creating a dense, organic texture.

AA

AA

Sis unga berättar 2011

C

EE

ÄNGEL

...och andra texter av unga
på SIS särskilda ungdomshem

Förord

I "Ängel" är alla texter skrivna av unga som är intagna på SiS särskilda ungdomshem. Att ge ut antologier med ungdomarnas egna röster har blivit en tradition, det här är den sjunde boken i sitt slag.

Som vanligt har intresset för att bidra varit stort. Boken innehåller inte mindre än 93 texter som skiljer sig åt, både i form och i innehåll. Vissa är långa noveller, andra består bara av några få rader. Ibland är texterna fulla av längtan efter föräldrar och kompisar som finns kvar hemma, långt från institutionen. Ibland är de arga och besvikna på vuxna som inte verkar förstå hur det är att vara tvångsomhändertagen.

Alla texter är viktiga, för de är ungdomarnas egna. Och de är ofta fulla av en tro på att det trots allt kan bli bättre. Så här avslutar "Mikaela" sitt bidrag:

Det finns ett hopp,
och alla har en framtid att längta till.
Mitt liv är nu.
Jag har människor omkring mig som bryr sig.
Allt är spännande, uppmanande och så levande,
man vill ju se mer.
Jag är en människa...och jag är värdefull.

Vissa texter i "Ängel" är starka och innehåller ett grovt språk. I några enstaka förekommer tal om droger. Vi har valt att ha med även de bidragen eftersom de ger en bild av den värld ungdomarna lever i. Någon drogromantik eller något förhär-
ligande av svordomar handlar det självklart inte om.

Ewa Persson Göransson
Generaldirektör
Statens institutionsstyrelse

Innehåll

Förord	3
Min ängel	7
Krig för frihet	8
Att vara jag i en Wolkswagen	13
Allt detta hat har fuckat mitt liv!	16
Problem	17
Tänker inte ge upp!	18
Det handlar inte om himmel eller jord bara landet mittemellan, du glömde dig själv i samma veva	21
Mitt liv	23
Sverige	24
Det finns hopp	25
Det går så fort... ..	27
Ingen är perfekt	29
Du	30
Dörren	31
Tiden läker alla sår	33
En sann rebell	37
Januari – Februari 2010	
Kommer aldrig glömma	38
En stark varg	39
Epa-låten	40
Flickan så ensam	41
Från bröder till familj	42
Förlåt för all skit	43
Första och sista gången	46
Om inte bilar fanns	47
Fucked for life	48
Gör aldrig dina föräldrar ledsna.	50
Ja, jag har Babylon sjukan.....	51

Jag lever i en lögn	53
Jag var så ung... ..	54
Jag vill bara dö!	44
Jag mår inte så bra	56
Två killar	57
Resan till helvetet	58
Just idag	60
Från liten till stor	62
Killen från Rosengård	64
Kärlek	67
Pappa?	68
Låt mig säga er vem jag är	69
Mitt hjärta brann	71
Min kompis	72
Mina fiskeresor.....	73
Mitt lilla liv.....	75
Måste hjärtat stanna för att man ska dö?	77
Till en vän.....	78
Nu sitter man på låst på Ryds brunns skola avdelning Källan.....	80
Okej men lyssna!	81
Om du bara vill så klarar du det	84
Nu är det komplicerat	85
Provet	86
Just idag är jag star.....	88
Resväskan.....	90
Rosen jag såg.....	91
Grabbar.....	92
Smart.....	93
Vilsen.....	94
December.....	95
Att tappa sig själv	96
Försöker att ta mig ut!	97
Erica	100

DS.....	103
Kär lek.....	104
Hur kommer det att bli?.....	105
Jocke – Brev till min familj.....	106
Ett stort steg livet del 1.....	108
Det kommer nog att bli bra i alla fall.....	109
Du är en ängel, jag kan se dina vingar.....	112
Soc.....	113
Spegel.....	114
Storebror.....	116
Tiden innan.....	117
Till alla myndigheter.....	118
Till Madeleine.....	119
Turkisk youghurt.....	120
Lägg ner!.....	121
Det kallas att bo under SiS.....	122
Två dikter från en.....	123
Vad är det vi får ut av livet?.....	124
Varför.....	125
Vart tog tiden vägen?.....	126
Natural beings.....	127
Hjärta av stål.....	128
Who is she?.....	131
Min räddning.....	132
Youth.....	133
Se sonaba.....	134
Man drömde.....	135
”Tankar som kommer”.....	136
Violer blå.....	137
Jag ska kämpa.....	138
Smärtan.....	139
Sist jag skrev.....	140
Sista andetaget.....	142

Ängel

Jag är så rädd, så rädd att förlora dig. Du är en sån oerhört fin och vacker person.

Det är för tidigt att lämna allt nu. Du får inte ge dig av, du får inte ge dig av utan mig. Jag är så rädd, du får inte lämna mig nu.

Du är min ängel, du är min ängel utan vingar. Du gav mig allt, som ett hjärta kan, du ger mig alltid tid, du sa alltid till mig va inte rädd... Men hur kan man någonsin vara beredd. Du var så nära döden, kanske försvinner du ifrån mina händer.

Om jag var trädet och du var lövet på min gren, så kunde jag aldrig släppa taget om dig, men så blev det storm och vinden tog dig med sig, och du var borta. Så får det inte bli, jag måste hålla dig hårdare, får aldrig släppa dig, du får inte dö än.

Jag älskar dig, du måste fortsätta kämpa, du måste fortsätta leva, kan inte leva utan dina andetag, kan inte leva utan dina hjärtslag, du måste kämpa, du måste ta andetag för andetag och fortsätta kämpa.. Men jag vet, om jag nu släpper taget om dig, kommer du att vaka över mig, du kommer hjälpa mig, du kommer finnas där för mig, du kommer att leda mig rätt, för du är min ängel, min ängel utan vingar..

Men en dag kommer du bli min ängel med vingar, men den dagen är inte nu <33.

Becky

Krig för frihet

Hej jag heter A. och föddes 1993. Flera namn och platser i denna historia har ändrats med hänsyn till nära och kära, och folk som jag idag inte är vän med. En plats har jag inte ändrat, och det är där jag bor, MALMÖ ROSENGÅRD RAMELSVÄG . Där är jag uppväxt bland mycket droger och kriminalitet. Som ung hamnade jag, precis som mina vänner, i drogernas värld. Jag var bara 12 år. Vidare till rån och allt som hade att göra med kriminalitet .

Kapitel 1

Det var den 12 april 2008 som jag vaknade, en helt vanlig trettonåring fast påverkad av drogen Cannabis. Det var en fin vacker solig dag. Planen var att jag skulle umgås med min familj och vi skulle ut och shoppa lite sommarkläder. Men jag var egoistisk, ville åka iväg själv och handla med mina kompisar medan familjen ville att vi skulle ha en dag för oss själva. Men det hände inte.

Klockan var ungefär två på dagen, som jag bestämde mig för att dra och hänga med mina kompisar. Efter allt tjat med föräldrarna drog jag ut.

Jag gick till min och mina kompisars mötesplats där vi ofta umgås, Abo Jasim. Här träffade jag mina vänner: Snubben, Mytomanen, Vakten, London-killen och Drömmaren. De satt och rökte en holk när jag kom och jag skakade hand med dem. Holken gick vidare till mig, jag tog några bloss och skickade den vidare. Vi satt och snackade om hur jävla bult allting var här i RG (Rosengård). Därefter började vi röra på oss mot gårdarna där vi alla bor.

Jag fick samtidigt en dum idé i huvudet, om de tycker att det är så jävla bullt, så behöver man lite pengar för att ha roligt. Jag tänkte att vi borde genomföra ett affärsrån. Jag berättade för dem om min idé. De tyckte det var smart men samtidigt riskabelt. Vi började diskutera att inget är riskabelt om man planerar det i förväg, då höll alla med mig. Vi började planera vad vi behövde, och var och hur det ska ske. Jag hade tre rånarluvor hemma och en bra kniv som man kunde skrämma folk med. Drömmaren sa att hans storebror var medlem i Bandidos, och hade fått en pistol ifrån dem. Jag ångrar idag att jag ens fick se den pistolen. Det var en Tokarev pistol tillverkad i Ryssland, och inte alls rolig att skjuta med.

Vi var små och trodde att vi skulle genomföra ett bankrån. Jag gick snabbt hem och hämtade mina grejer som jag hade lovat, en kniv och tre rånarluvor. Dörren till lägenheten var olåst och jag går in. Min farsa var hemma, han kollade på mig och undrade vad som var på gång och varför jag kom så springande upp, jag svarade att det inte var något speciellt.

Jag kom in i mitt och mina små syskons rum och började leta efter luvorna. Efter en stund så var jag klar och hade grejerna. Jag gömde dem under byxlinningen så att inte min farsa inte skulle se dem. När jag stod vid dörren så undrade han vart jag skulle och om jag hade ätit. Jag sa att jag skulle ut och spela fotboll, som andra tonåringar. Och nej jag har inte ätit än. Han tar upp en femtiolapp och sa, ta den och gå och ät! Jag gick fram till honom, tog pengarna som jag sen stoppade i min ficka och gick mot dörren. Han sa ta hand om dig och kom inte hem sent. Ja, ja svarade jag, öppnade dörren och gick nedför trapporna.

Tiden hade sprungit i väg och klockan var nu kvart i fyra, jag tänkte att det är bäst vi ökar tempot. Jag börjar springa mot Rosengårdsskolan och tänker ut planen. Jag kommer fram och

där sitter alla grabbarna. Vi tar upp grejerna och sätter dem på bordet. Där fanns det en fungerande pistol, tre rånarluvor och en falsk revolver som egentligen var en tändare men såg verklig ut. Och där, när vi var säkra att allt fanns med, började vi planera.

Det första man vill veta är vilka tre det är som ska in i butiken, för de yngre får mildare straff, berättar Mytomanen. De yngsta var jag, Vakten och Londonkillen men vakten ville inte gå in, för han hade inte tillräckligt med mod och kunde inte hantera situationen på grund av adrenalinkicken. Jag hade full förståelse för detta. Därför fick han namnet Vakten, han fick han gå in i butiken, kolla läget och hålla koll på snuten. Han fick även vakta pengarna en stund efter rånet.

Så istället för Vakten fick Drömmaren vara med i själva tillslaget. Drömmaren, Londonkillen och jag skulle in i butiken. Det var en stor matbutik som var vårt mål. Vi skickade in Vakten att handla något ifrån butiken, samtidigt skulle han kolla vart kassan låg, hur många personal som jobbade, om det fanns mycket kunder i butiken eller inte. Efter detta skulle han 70 meter från affären, där ingen kunde se honom. På samma plats där vår första träff efter rånet skulle ske. Det var där Vakten skulle få pengarna och transportera dem till de andra två killarna, de som inte var lika modiga.

Idag förstår jag inte varför Mytomanen och Snubben var med i rånet, de gjorde nästan ingenting. Det enda de gjorde var att de transporterade pengarna vidare till hemmaplan. Jag själv visste inte ens vart de stod någonstans, det fick vakten ta reda på för han skulle överlämna pengarna till dem.

Vakten tyckte att vi ska ha en mobiltelefon med oss så vi kunde ha kontakt med varandra. Någon av oss sprang därför snabbt

hem och hämtade ett par hörlurar som vi kopplade till den mobilen vi skulle ta med oss in i butiken.

Vi blev klara med planen och hade allt som behövdes. Tiden började ticka. Jag kollade på klockan, den var nästan runt fem. Vi lade ner alla grejerna i en skolväska. Det var mitt första rån och tankarna började springa runt i huvudet när vi gick från mötesplatsen. Jag visste inte om jag var rädd eller inte, för jag hade tusen andra grejer att tänka på i huvudet: min familj, tänk om vi misslyckas eller vi lyckas och kommer med fickor fulla med pengar.

Det tog ungefär en timme att komma fram till området där vi skulle dela upp oss. Vi (jag, Vakten, Drömmaren och Londonkillen) började gå mot butiken. När vi kom fram satte vi oss ner en bit bort och Vakten gick in och kollade läget. Allt var perfekt så vi sa till Vakten att han kunde dra. Vi började dela ut grejerna, jag tog kniven och satte rånarluvan på huvudet som en mössa. Drömmaren tog Tokarevpistolen och Londonkillen den falska revolvren. Vi satte luvorna på huvudet.

– Ska vi köra på, sa jag.

– Ska vi säger, sa Londonkillen?

– Ja men vi kör på för fan, sa jag med lite rädsla i kroppen.

Vi ringde Vakten och sa att nu går vi in.

Vi sprang rakt in i affären, kassan var på vänster sida och där satt det en man.

– Det här är ett rån, skriker jag! Visa händerna och öppna kassan! Kassakillen, som var i 25-årsåldern såg livrädd ut. Men jag kände makt och styrka .

Det gick på runt 15 sekunder, sen stod vi utanför affären med en stor summa pengar . Vi hade inte avbrutit kontakten med Vakten så jag säger till honom att vi springer mot dig.

Denna historia är baserad på en sann händelse och handlar om mitt liv i den undre världen. Man kan både lära sig av den, och skratta åt den. Men den gav mig en fel styrka och fel stolthet. Fel livsstil som fucka mitt ungdomsliv. Ångrar det mycket, men man lär sig av sina misstag. Jag hoppas att ni som är i min nivå, i en högre nivå eller fortfarande på väg in i den undre världen, som är i VAPENvärlden, i KNARKvärlden förstå att det vi gör är att vi leker med elden.

Det finns inga gränser för den världen, den ända gränsen är att du dör om du har fel. Om du tänker att tiden efter kåken, LVU eller LSU kan ändra ditt liv, för jag vet vad du tänker med.

Efter rånet fick jag mina punkulor, och trodde jag skulle klara allt. Pappa sa att livet inte alltid är lätt. Jag tänkte att jag kan en gun och en väst och hantera stress haha men det var inte så. Grabbar ni som har läst denna historia, lär er av den. Livet är så vi människor lär oss av varandra, båda bra och dåliga saker så lär er. Tack och hej och peace till folk från Stockholm till Göteborg och peace över hela Sverige och hela världen.

A

Att vara jag i en Volkswagen

Det var en dag i februari då jag inte hade något att göra. Jag var trettio tre år den dagen och jag bodde i Örebro.

Jag tänkte att min bil var rätt dålig och fick motor i stort sätt varje gång jag startade på vintern. För på sommarn så startade min bil nästan jämt och jag blev förvånad i fall den startade. Den var helt enkelt dålig. Ford Fiesta hade jag. Hm m m m m m...

– Jag vill ha en ny bil, sa jag för mig själv.

Vänta nu här! Jag har ju inte sagt vad jag heter. Jag heter i alla fall Peter. Hehehehehe! Nu återgår vi till saken.

Peter tog upp sin iphone4 som han fått i present av sin släkting. Han sökte på Volvo, Toyota, Saab Ford och Opel med mera. Men han gillade ingen.

Linus stryker sig mot Peters ben. Peter är färdig med frukosten och börjar plocka undan yoghurten och det andra han ätit. Linus börjar mjaua.

– Jaha, vill ha mat, säger Peter. Då ska du få det.

Peter håller upp mat till Linus. Han torkar av bordet och går till sin laptop som står i vardagsrummet. Han startar upp datorn. Det klingar till och lösenord och användarnamn kommer upp. Han försöker logga in på sitt lösenord men det står "FELAKTIGT LÖSENORD".

Peter blir arg på datorn och försöker logga in flera gånger men det går inte, istället så tar han upp sin iphone 4 och söker på Volkswagen. Han går in på personbilar och ser då en jättefin bil

på förstasidan. Det står Sharan. Den vill jag titta närmare på säger Peter. Han trycker på "HITTA MODELLER ". Han läser igenom texten om Sharanen. Han söker på alla Örebro:s Volkswagenbutiker. Det ligger en på Stora förstadsgatan 32 (vet inte var den ligger). Den vill jag ha. Den verkar både fin och praktisk. Han till Volkswagen och möter där Pär- Åke.

- Hej, vad kan jag hjälpa dig med, frågar Pär- Åke.
- Hej, jag vill titta närmare på Sharanen, säger jag.
- Okej, följ med hit bort så ska jag visa, säger Pär- Åke glatt.
- Ja, säger jag.
- Här har vi Sharanen. Ska jag visa dig lite hur den fungerar? Säger Pär frågande (som jag nu kallar honom)
- Ja, gärna, säger jag.

Efter en stund när Pär har berättat färdigt säger Peter att han vill ha en annan färg.

- Det är klart att du ska få den i en annan färg för det är ju du som ska ha den, säger Pär.
- Jag såg "TOFFEY BROWN " på nätet och tänkte hur mycket den kostar.
- Den kostar 6000 kronor, påpekar Pär.
- Det är inte så farligt, den färgen tar jag.
- Okej, hur mycket vill du att bilen ska kosta, frågar Pär.
- Njaa, max 300 000 kronor, helst inte mer.
- Ja, men vad bra! Då får du standard utrustning plus den bruna färgen. Du får cirka 4000 kronor kvar då.
- Då hoppas jag att jag får snygga 17 tums fälgar med Continentaldäck, annars blir det inget köp, säger jag.
- Okej, men det får du ju inte.
- Nehe, då skiter vi i det då.

- Nej, okej då, du kan få dom fälgarna med Continentaldäck, säger Pär lite surt.
- Tack.
- Jag skickar hem ett brev när bilen är klar så kan du komma och hämta den.
- Okej.
- Kom så ska du få skriva på några papper.
- Ja.

Östgotakillen

Allt detta hat har fuckat mitt liv!

Allt detta hat, har "fuckat" mitt liv.

Sen jag var 9 år sprang jag runt och lekte med kniv.

Mamma helt orolig men jag bara tog det lugnt.

Ute på gatan där flera bloss passas runt.

Jag kommer hem på natten och mamma bara skriker.

Går in på mitt rum och höjer upp musiken.

Jag lägger mig på sängen och funderar vad som hänt
och det känns som om hela 'fucking' världen har vänt.

Jag saknar gamla tider som 'shiden' kommer "tbka" i tiden
för i detta liv är det mycket som försvinner.

Det är mycket som försvinner – för det är alltid någon som
sviker, och dom skiter i att dom lämnar en besviken.

Det är klart att det svider

Sån't kommer med tiden

När man väljer mörka vägar som leder en till skiten.

Så snälla Gud säg till vad jag ska göra,

För allt detta skit är bara en 'fucking' röra.

Claudio

Problem

Problem leder till ett annat hem
Men det e inte för sent
Du kommer lära dig sen
E så trött vill bara sova
Fast min mamma har jag lovat
Skolan den ska bli så bra
Betygen jag får e bra att ha
När jag skrivits ut från Skolhemmet
Så skiter jag i stället för jag e ute
Igen – jag har min frihet
Stopp och belägg
Nu e det slut med kriminalitet
Shit nu måste jag sticka hem
Yalla vi ses sen

Samir

Tänker inte ge upp!

Dröm:

Jag ligger i min säng och försöker sova.

En kvinnlig gestalt står i mitten av mitt rum med en färgglad mask över ansiktet,

hon böjer sina ben och vilar händerna mot knäna.

Hon säger saker till mig som att jag alltid kommer vara inlåst här.

Jag blir arg och rädslan stiger.

Jag försöker slå henne men det är som att det är någon slags avskydd som gestalten har så att jag inte kan slå henne.

Hon försätter och säga massa saker till mig som är jobbigt att höra och hon skrattar åt mig.

Jag är rädd och får panik samtidigt som jag fortsätter och försöker slå henne.

Tillslut orkar jag inte att lyfta min arm, klarar bara av att lyfta den ca 2cm.

Tröttnar sen på allt och ligger jätte rädd och sluter ögonen och försöker somna, hon fortsätter att skratta åt mig, tillslut somnar jag.

Jag har kollat vad drömmen betyder.

Den betyder att mitt psyke siktar på ett särskilt viktigt mål.

Den kvinnliga gestalten har att göra med psykiskt eller fysiskt ursprung.

Masken framför ansiktet representerar att man har en inre "person" som inte får plats i det verkliga livet.

Skyddstärn tar jag det som att gestalten hade så att jag inte kunde slå henne vilket betyder att jag har behov att hålla ute saker som kan skada och skydda det som är sårbart.

Gestalten tog ju en psykisk attack mot mig vilket betyder att det finns ett känslomässigt hot i det verkliga livet.

Jag är 15 år och blir 16 år i slutet av detta året.

Jag har gått igenom en uppväxt som har varit väldigt jobbigt för mig.

Hela min släkt är med i en liten religion inom kristendomen, som är på många sätt tuff.

Om man väl har gått in i den finns det bara en väg ut och då förlorar man vänner och familj som är med i den religionen.

Mina föräldrar har gått ut ur religionen när jag var liten.

Så mina andra släktingar har försökt att få in mig i den.

Kan säga att jag drogs åt två olika håll när det gällde religion.

När jag var 7år fick jag diagnosen ADHD och i nästan samma veva skildes mina föräldrar,

efter några år flytta vi till Malmö från Staffanstorps.

Pappa gifte om sig med en kvinna som hade 2 döttrar sen innan och sen fick jag en liten halvbror som fyller 3år i september.

Jag och min pappa har aldrig haft bra relation men den blev bättre när jag kom till Råby ungdomshem.

År 2009 var ett tufft år för mig, det hände många negativa saker och senare på våren 2010 börja jag röka cigg och kom i fel kretsar och umgicks med fel människor.

Jag har alltid haft dem rätta vännerna hos mig som velat mitt bästa men har inte insett någonting.

Jag mådde för dåligt.

Har depression och hade självmordstankar därav 2 självmordsförsök.

Under år 2009 höll jag och min mamma på att bli hemlösa pga hennes dåvarande som är spelberoende och har alkoholproblem.

Honom fick jag hjälpa mamma att slänga ut dagen efter min 14års dag.

Mamma opererades och var med i en cykelolycka som kunde tagit hennes liv.

Jag har sett dig gråta mycket mamma och jag vet att det är jobbigt för dig att du har gråtit framför mig.
Jag älskar dig riktigt mycket fast att jag kanske inte visat det!

Jag har rökt på och festat mycket sen lugna jag mig med det.
Jag har inte varit mig själv mycket det senaste året och varit elak mot dom jag älskar mest, Förlåt!

Har varit på Råby nu i 5 veckor, akutplacerad, har paragraf 3 LVU, med andra ord är jag en fara för mig själv och andra.
Här inne kan man känna sig lite orättvist behandlad och som att man inte har ett privatliv.

Personalen uppvaktar en hela tiden, vad man gör och säger.
När man ska ut på "rastgården" som är en hyfsat liten gräsplätt med stolar och något bord är det alltid minst 2personal med.
Var ute och åkte till behandlingshemmet jag ska till med 2 personal och ska till öppet.

Hr aldrig känt sån stor frihet som jag gjorde då när vi åkte dit samtidigt som jag kände mig så himla osäker.
Kände mig som en liten myra ute i stora världen.

En ny början! Mitt nya liv!

Ska inte sumpa det för att jag känner mig osäker och inte riktigt vet vad jag ska göra när jag får mycket mer frihet än vad jag har haft dessa 5 veckor och 6 dagar jag kommer att ha bott här på låst i Råby.

Amelia

Det handlar inte om himmel eller
jord bara landet mittemellan,
du glömde dig själv i samma veva

Du föll, du grät, du glömde hur man andas

Du glömde bort hur man reser sig upp igen

Du följde dina drömmar, dina drömmar var endast en bild av en

Ond person

Du lekte med elden när du beblandade dig med dina drömmar,
dina minnen är ingen bild av något bra

Vägarna du går, vägarna du väljer har inget slut

Det krävs för mycket styrka för att få dig på rätt spår

Det krävs för mycket stöd för att få dig på rätt bana,

Du följer ett spår som är åt helt fel håll

Du väljer mellan vänster och höger

Men det är vägen som går rakt fram

Som inte har en sväng

Det är den som är vägen till rätt hjälp.

Du kan inte se felen

Du kan inte se vilshenheten i dina ögon

Du kan inte se att i dina ögon finns det en mur
Som har isolerat dig i dina egna tankar
Ett skratt kan dölja tusen tankar
En tår kan avslöja hela ditt liv
Ditt liv har tagit en paus
Ditt liv har sagt ifrån
Förr kunde du välja mellan en korsning
Höger, vänster, rakt fram
Nu kan du inte längre välja mellan fel vägar
Du kan endast välja mellan
Liv eller Död
Dina tankar, dina minnen, dina oläkta sår
Kommer inte att försvinna av sig själva
Du måste ta tag i saker och ting
Just nu är ditt hjärta ett öppet sår
Som endast kan sluta blöda om du tar tag i ditt liv.

Vickan

Mitt liv

Vad har egentligen hänt?

Tittar tillbaka på mitt liv och ser hur allting vänt.

Valt droger många gånger framför familj och vänner,

Nu är det inte många man längre känner,

Tur de,

Dom är det enda jag har!

Av familjen får jag alltid höra att jag är smart och unik,

Även fast dom vet om min drogproblematik,

Och det ger mig styrka att med det jobbiga stå ut,

En påminnelse om att mitt liv inte här tar slut.

Visst har det många gånger för mig gått snett,

men det betyder ju inte att jag aldrig kommer kunna göra rätt.

Den dagen kanske kommer imorgon eller idag,

den enda som faktiskt bestämmer det,

Det är jag !

Sacha

Sverige

Jag älskar Värmlands skogar
och vintrarna i norr

Jag älskar Stockholms skärgård
i en varm solnedgång

Jag tycker om att vandra på
stränderna i väst

Där kan jag finna ro
medan andra stressar kring som mest

Jag älskar mitt Sverige

Johannes

Det finns hopp

Jag är glad att jag blev tvingad att flytta till ett SiS-behandlingshem det har öppnat mina ögon. Innan bodde jag på ett Hvb-hem som va skitdåligt man tappade motivationen direkt så jag började med droger nästan efter en månad efter jag hade flyttat ditt.

Allt efter det så kan jag säga att allt gick åt helvete jag började bråka grovt med alla som bodde och jobbade så de flyttade mig till Folåsa där jag bodde först på den låsta avdelningen där bodde jag drygt 5 månader. Sen flyttade jag till behandlingsavdelning och sen dess har det gått som fina fisken jag har skött mig och har funnit motivationen igen och det känns super. Jag har börjat bearbeta om min mammas död och mina vänner som har dött. Det är jobbigt men det måste göras annars kommer det att jaga mig resten av mitt liv.

Jag har tagit kontakt med min familj och det känns även också bra det har varit skitjobbigt men jag har fått skitmycket stöd av alla som finns här om man bara vill så går det.

Det tar inte bara en dag för att bearbeta allt som har hänt under den svåra tiden. Rom bygges inte på en dag man måste lära sig att krypa innan man kan gå. Det finns hopp om en bättre framtid, allt går om man bara vill. Det finns alltid hopp istället för att tycka att minnena från ens förflutet är skit och bara eländig.

Gör som jag, se det på den ljusa sidan. Jag ser det som en viktig händelse av mitt liv, jag kommer alltid att bära med mig mina erfarenheter. Jag har lärt mig hur det funkar. Jag kommer berätta för mina framtida barn om hur mitt liv har varit och om

mina erfarenheter och hur det kan gå så mina barn har en uppfattning om hur deras pappa levde i sin ungdom. Jag hoppas att mina barn inte väljer samma vägar som jag. Men en sak är säker, jag kommer alltid att ge dom mitt stöd både i vårt och torrt för det finns hopp om en bättre framtid.

Daniel

Det går så fort...

Det skall börjas i tid säger oftast de vuxna när ett litet barn gör någonting. Men när man är tretton år så är det inte samma sak. Ärligheten man hade innan är som bortblåst, oskyldigheten springer iväg, det enda som stannar kvar hos en är rädsla och okunskap. Det var så gammal jag var när jag testade första gången, att röka på en gång är ju inte så farligt.

Sant jag blev inte beroende första gången men jag kom ihåg ruset och det fick mig att vilja testa igen, det tog ett tag och jag hamnade mer å mer snett. Flyttade till ett HVB hem av andra orsaker och där testade jag Ecstasy. Det var kul och jag fick fler vänner.

När jag va femton år flyttade jag hem till min mamma igen och festandet körde igång, varje helg var det fest och jag blev arg om jag inte fick tag på alkohol, manipulerade min mamma tills hon gav mig vad jag ville ha. Nu började det gå riktigt snett, jag käkade mina Stilnoct på dagarna började dagen med en å fortsatte ta flera, sen i december innan jag skulle fylla sjutton så gick det rakt ner, alkohol varje dag i kombination med stilnoct å tramadolen som jag också blivit torsk på.

Det gick för långt. Jag blev mer självdestruktiv, impulsiv, aggressiv och sliten, jag förlorade taget om mina kompisar. Så från december till början på Mars 2011 så hade jag tappat greppet hamnat på botten, förlorat allt som betydde någonting och framför allt hade jag tappat livslusten. Gick till min mamma gråtandes med sönderskurna armar, hög som ett hus och full som ett as. Sa till henne att nu måste vi göra någonting annars kommer jag att dö. Hamnade på avgiftning och det var

jobbigt . Men nu sitter jag på bergsmansgården SiS. Och jag inser att ibland går det så fort. Hade inte varit levande utan min mamma och min socialsekreterare . Tack Issam och alla andra som finns på min väg. <3

Medina – Tjorven

Ingen är perfekt

Det finns inget hopp

och ingen framtid.

Mitt liv är ett enda helvete,

men ingen verkar bry sig.

Allt är hemskt, förfärligt och eländigt,

jag vill bara dö.

Det finns inget kvar här för mig,

ingen skulle sakna mig.

Jag är ingenting! Och jag är värdelös.

Det finns ett hopp,

och alla har en framtid att längta till.

Mitt liv är nu.

Jag har människor omkring mig som bryr sig.

Allt är spännande, uppmanande och så levande,

man vill ju se mer.

Jag är en människa...och jag är värdefull.

Mikaela

Du

du skulle aldrig klara av att va jag

du vet inte hur jag kämpar

vad jag går igenom varje dag

du vet inte hur tungt det är att öppna ögonen och behöva se .

du vet inte hur mycket som krävs anstränga sig bara för att le .

du vet inte hur jag irrar omkring och alltid hamnar fel .

du har aldrig känt smärtar då rädslan förlamar dej del för del .

du har aldrig gråtit så mycket att dina tårar tagit slut så säg
aldrig någonsin att du fattar.

Låtsas inte att du vet tro aldrig jag skulle låta dig röra smärtan,
dela min hemlighet

Om du sett det jag sett hört det jag hört, upplevt det jag upplevt

Gråtit så mycket som jag har gråtit och om du förlorat allt jag
har förlorat

Skulle du aldrig någonsin le igen

Anonym

Dörren

Min mamma står bakom den här dörren och håller min brorson i famnen. Jag skriker och skriker men mamma tittar inte, jag försöker springa fram till mamma men någonting håller i mig något fruktansvärt. Jag hör hur min mamma skrattar och mina bröder kramar om mamma.

Varför kan jag inte stå bakom den här dörren med min mamma och mina bröder?

Vad är det som håller i mig och som stoppar mig att springa åt mammas håll?

Dörren smälls igen och jag vaknar av det ljudet och börjar gråta. Det va jag som smällde igen den där dörren. Jag kastade bort allt fint och allt gott jag hade framför mig.

Jag tappade kontrollen och slängde mig på golvet och skrek efter dig mamma. Jag saknar dig så min lilla mamma förlåt för allt jag har gjort jag tar tillbaka allt. Jag vill inte att du ska tänka att din enda dotter vill ta livet av sig. Jag tränger bort dom tankarna när jag tänker på dig min fina mamma. Jag ska aldrig tänka dom tankarna igen men ibland vill jag bara ge upp men då ser jag ditt ansikte framför mig och ditt vackra leende.

Mamma hur kunde allt gå så fel?

Inget är ditt fel min ängel. Jag ska klara av det här för dig och mina bröder och för min brorson.

Jag älskar dig mamma kom ihåg det.

Jag drömmer den här drömmen väldigt ofta och jag tänker för mig själv, hur kunde jag stänga den dörren?

Allt känns så tomt utan dig, utan att höra dig skratta. Förlåt för dom sakerna jag har sagt till dig äiti <3

Jag ska se till att jag öppnar den här dörren och att jag kan vara med dig mamma. Jag kommer snart mamma, vänta på mig.

Nadia

Tiden läker alla sår

Jag är en tjej på 15 år född 1995.

Genom den här texten så vill jag formulera hur jobbigt en del ungdomar kan ha det men att med kärlek trygghet stöttning så kommer vägen bli rak någon dag.

När jag var liten så va allt bra inga bekymmer inga problem. Jag älskade att leka och springa runt hade väldigt livlig fantasi det rullade på. Jag föddes jag skrek jag sov jag åt och jag skrattade jag vart rädd jag vart tonåring vart älskad vart lämnad.

När jag vart tonåring började allvaret.

Skolan krånglade min väg genom skolan var som en enda stor rondell det va nästan aldrig någon rak väg för mig. Året 2010 har varit det absolut plågsammaste året i mitt 15 åriga liv.

Jag och mamma kom inte överens alls. Jag stack hemifrån ett antal gånger. Sen vart Socialen indragen och vi kom fram till jag skulle få bo hos en fosterfamilj jag tyckte det lät skapligt bra och få lite frihet och komma bort. I början i min fosterfamilj saknade jag mamma, pappa, och min bror. Men samtalen med mamma var ingen höjdare. Ibland var det jättebra och andra dagen skit.

Jag var hos min fosterfamilj ett bra tag tills den 18 augusti då vart jag förflyttad till ett HVB-hem Risingegårdens behandlingshem. Jag vart dit flyttad akut. Dom första veckorna var åt helvete jag saknade mina vänner. Sen vart det möte SOC kom och dom bestämde att jag skulle vara där på en utredning i 3 månader.

Ja dagarna rullade på och jag började faktiskt trivas på Risinge. Men det kom dagar som inte var speciellt bra. Jag tog överdos hamnade på sjukhus. Fick åka tillbaks till Risinge. Fick åka in till BUB ett antal gånger och göra suicidbedömningar.

Jag träffade en som älskade mig och som jag älskade det var då allt vände tyckte jag. Men fan heller att det skulle få vara så bra. Jag fick besked om att min faster hade fått cancer. Och en vecka senare fick jag besked om att min älskade pappa också hade fått cancer. Det är helt otroligt. En dag så fick jag och min mamma och bror åka upp till Gotland till min faster och säga hej då. Hon gick bort kl 8:00 dagen efter. Sen åkte jag tillbaka till Risinge.

Efter ett tag vart det begravning det var riktigt hemsk. Tiden gick på Risinge och det va möten samtals suicidbedömningar. Jag var uppe hos min pappa och hälsade på. Det var plågsamt att se min pappa så sjuk med 100 slangar på sig och kopplad till respirator.

Men så va det en kväll som jag hade fruktat så länge jag åkte upp till pappa och träffade mamma och min bror och dom sa att vi va tvungna att säga hej då. För tidigare så hade vi pratat med en läkare som hade sagt att dom inte kunde göra så mycket mer. Jag gick in till pappa satt på en stol bredvid sängen. Jag ville så gärna bara krama honom men jag kunde inte det för han var öm i hela kroppen. Jag tog hans hand så försiktigt jag kunde och förklarade att han var den bästa pappa man kan önska sig. Pappa sov när jag satt där. Jag började gråta och klappade han på kinden och sa att han kommer fattas oss.

Sen gick jag ut till dom andra. Sen åkte jag och en personal tillbaka till Risinge och när vi var framme så tittade hon på mig och sa din pappa har gått bort nu. Jag fick ingen speciellt stor reaktion just då. Tiden gick och det var dags för pappas

begravning. Pappa hade sagt till mig innan att han ville att jag skulle sjunga min egen låt på hans begravning. Så när det var min tur tog jag min gitarr och 3 djupa andetag och sa den här är till dig pappa. Det är nog det bästa som jag har gjort i mitt liv och kommer nog alltid vara.

Tiden gick och helt plösligt vart jag förflyttad till en låsbar P12a. Folåsa behandlingshem. Ja det var ingen höjdare kan jag inte påstå. Jag saknade min flickvän som var kvar på Risinge. Dom första månaderna var hemska. Men nu har det gått en tid och jag sitter fortfarande kvar på Folåsa. Och det rullar på nu riktigt bra jag och min mamma kommer skitbra överens nu. Jag går i skolan kämpar för fullt. Jag får åka hem. Jag har folk omkring mej som bryr sig och det känns bra. Det springer och småknallar. Ibland är det bra och ibland skit. Mitt mål är att komma härifrån i augusti.

Jag vill tacka några personer.

Ett stor tack till mina kusiner och min morbror och moster tack för att ni stöttat våran familj.
Det betyder mycket för oss.

Ett stort tack till mina lärare på Borgis . Tack för att ni stöttat mig och hjälpt mig med skolan.

Till min bror:

Elias du betyder så himla mycket för mig. Du har alltid skyddat mig och alltid sagt till mig vad som är rätt och fel från när jag har varit liten tills nu. När jag har varit ledsen har du alltid stått bredvid mig. Om jag har gjort något dumt tog du aldrig någons parti vi snackade om det. Ingen i hela världen kan ta din plats.

Jag älskar dig min bror

Till mamma:

Mamma jag älskar dig och det går inte att beskriva med ord.

Jag hoppas att allt kommer bli bra och att jag får flytta hem till dig snart.

Du kommer alltid finnas i mitt hjärta.

Elin

En sann rebell

Normer, regler och lagar. Socialtjänstens bibel.

Så länge vi behagar, råder ingen tvivel.

efter dessa sidor, vi svaga måste följa.

Min kropp smärtar och svider, men det vill ja dölja.

Trasig som en trasa, längtar jag till att få leva.

Med lika mycket glöd som en brasa, är det till liv jag sträva.

En sann rebell är den som inte går efter andras värderingar,
utan går efter sin egen.

XX

Januari – Februari 2010

Kommer aldrig glömma

Jag orkar inte mer, jag blundar mer & mer/
Jag glömmmer allt jag vill säga, när du skrattar & du ler/.

Jag sitter här & väntar på livets kalla vändning/
Jag hoppas att det kan bli någon förändring/

Ångesten stiger, bara mer & mer/
Mitt huvud de dunkar & jag orkar inte mer/

Jag vet inte vad jag ska ta vägen/
Jag tänker på dig vid alla lägen/

Jag skiter i dig/
Ändå betyder du så mkt för mig/

Jag vill glömma dig/
Så snälla försvinn från mig/

Jag kommer aldrig förlåta/
Detta förbli livets största gåta/ ..

Jag förtränger allt som hänt
Jag förtränger allt du sagt.

men jag kommer aldrig glömma ditt svek

”det enda jag vill är att du ska försvinna ”

Emma

En stark varg

Bättre att vara en stark varg är tjugo fega lamm.

Det är lätt för tjugo stycken att utmana och vinna mot fem stycken och få respekten.

Det är svårt för en ensam att utmana och vinna mot fem stycken och få respekten men det går.

Tjugo stycken vann respekten från fem stycken men dom tjugo stycken förlorade sin heder inombords.

Som ensam vann han respekten från fem stycken.

Som tjugo stycken fick dom respekt från femton mindre än dom själva.

Dom tjugo stycken vann utanpå men förlorade inuti.

Det ser normalt ut och fem stycken backar back mot några som är femton mer än dom.

Det ser respektfullt ut om fem stycken backar mot en som är själv.

Dom tjugo visste att dom skulle vinna mot fem stycken därför vågade dom att utmana dom.

Den ensamma visste inte om han skulle vinna eller förlora mot dom fem stycken men han vågade utmana dom ändå.

EN FLOCK = RÄDSLÅ = vågar inte och tror inte på sig själv.

EN ENSAM = MODIG = vågar och tror på sig själv.

AMIN NAIT" M" BARK

Epa-låten

Tjena! Ni ser mig i en trimmad epa;).

Jag har en bilstereo från Biltema.

En 12" baslåda där bak när tjejernas

långa hår så fladdrar av basen;).

Jag har en trimmad epa;).

Jag har alltid tjejer brevid och i knät när jag kör.

Jag har drat i snöret så jag har 5 växlar istället

för 2 växlar om polisen kommer så märker man inget;).

På fredagar så drar det igång.

Hoppa in i epan o sen köra o ragga upp en tjej.

Sen dra man till mötesplatsen som är på grillen.

Sen snackar man lite sen drar man in till p-däcket.

Då bränner man däck o racar lite ;).

En Volvo vinner alltid innan kvällen är slut ;).

SLUT...;)

Emil

Flickan så ensam

Hon känner sig ensam, tråkig, äcklig, konstig.

Ingen ser hennes tårar,

Ingen kan förstå henne,

Ingen hör henne när hon skriker.

Hon vill fly, fly från jorden till någon annanstans där
hon känner sig hemma,

Välkommen, glad,

Och någon som kan förstå vad hon vill och kan förstå
vad hon känner!

Hon vill att allt ska bli bra.

Hon vill inte vara ensam längre, inte så ensam som
hon är just nu.

Flickan behövde hjälp men hon fick aldrig den hjälpen
hon verkligen behövde.

Denna flicka är tyvärr jag!

Amanda A

Från bröder till familj

Allt var fukt kände mig helt galen kunde inte lita på nån så stack till socialen de lovade att hjälpa mig till en bättre familj.

Det va då jag träffade min bror Robertino, kom till en underbar iransk familj med en zigenare berätta om mitt liv och allt senare allting va perfekt och allting va så bra fari och parwin gav mig den kärleken jag ville ha.

Dagarna gick kände mig stressad kändes som att hade någon mening med livet fanns det nåt att kämpa för och det fanns nåt att göra mina texter och budskap som jag ville att folk ska höra.

Jag berättar om mitt liv inget skitsnack såna som inte förstår gör mig bara skitlack ett stort tack till fari och parwin att ni finns där för mig och hjälper mig och även till min brusha robertino.

Abdi Lakatos

Förlåt för all skit

Förlåt för all skit jag ställt till i mitt liv
Speciellt till dej mamma som stöttat bredvid
Ett tack till dej mamma o hela min familj
O ett förlåt för all skit jag ställt till

Jag vill o jag kommer att ändra på skiten.
Jag älskar dej mamma du blir inte sviken.
Du har stöttat mej ända sen jag va liten.
Du e den bästa mamman o har varit hela tiden.

Du gjorde inte fel.
De gjorde jag.
Jag gick ut varje dag o jag börja med knas.
Du sa nej det e fel.
Men jag gjorde mer.
Vi bråka hela tiden fyfan jag fick spel.

Fast jag visste att du låg vaken hela natten.
Du undrade alltid var din son tagit vägen.
Förlåt mej för denna plåga o smärta.
Jag gjorde fel men du vet att jag har lärt mej.

Jag har blivit äldre mognat o växt upp.
Nu vill jag inte längre gå runder o leka tuff.
Som jag gjorde den där tiden.
När jag var i frihet.

När jag kommer ut har jag förändrat hela livet.
Flickvän o jobb.
O allt runt om kring.
Jag drömmer just nu om eget körkort o bil.

De e va jag vill.
Jag vill fixa mitt liv.
Skippa kriminallitet o skapa något fint.

Du gjorde inte fel.
De gjorde jag.
Jag gick ut varje dag o jag börja med knas.
Du sa nej det e fel.
Men jag gjorde mer.
Vi bråka hela tiden fyfan jag fick spel.

Men nu vet jag att du gjorde allt de för min skull.
Fyfan vad jag var korkad fyfan va jag var dum.
Om jag tagit till mej allt de kloka du sa.
Hade jag inte suttit på institution idag.

Fel kan inte bli rätt. Rätt kan inte bli fel.
Jag har minnen från tiden.
Men ja vill inte mer.

Som du ser.
så går allting mot toppen.
Aldrig mer skit, aldrig mer ner till botten.
Aldrig mer ångest, aldrig mer skit.

Jag rappar denna sången o lever mitt liv.
Jag vill ha min framtid o lyckas fixa allting.
Aldrig mer skit även om jag blir fattig.
För jag älskar min familj o ja älskar mina syskon.

Vill inte bli kriminell, jag vill bli nån.
Jag vill bli nåt, även om de e svårt.
så kommer jag alltid att fortsätta att kämpa hårt.

Du gjorde inte fel.
De gjorde jag.
Jag gick ut varje dag o jag börja med knas.
Du sa nej det e fel.
Men jag gjorde mer.
Vi bråka hela tiden fyfan jag fick spel.

Förlåt för all skit jag ställt till i mitt liv.
Speciellt till dej mamma som stöttat bredvid.
Ett tack till dej mamma o hela min familj.
O ett förlåt för all skit jag ställt till.

Jag vill o jag kommer att ändra på skiten.
Jag älskar dej mamma du blir inte sviken.
Du har stöttat mej ända sen jag va liten.
Du e den bästa mamman o har varit hela tiden.

Masse

Första och sista gången

Första gången jag sitter på ett sånt här ställe. Det ska bli den första och sista.

Sitter på kvällarna och tänker varför?

Har jag förtjänat det här? Är det värt att utsätta sig för allt man gjort för att hamna här?

Dags att göra en förändring och börja om på nytt och tänk om man bara lyssnat på alla och bara lytt.

Man gör familjen och sina nära besvikna.

Det finns bara ett sätt att göra, lyssna på och bara höra.

Innan tyckte man att man var tuff när man satt där med sina vänner och tog en puff. Nu saknar jag bara friheten och en saftig pizza, tänker inte ruttna här i en jävla kista. Nu sitter man på Ryds skola, Källan den låsta, nu vill jag härifrån så nu tar vi nästa och hoppas på det bästa.

JGBG

Om inte bilar fanns

Tänk om inte bilar fanns

Tänk vilken lycka

Då skulle min familj

Sluppit pappas bilolycka

Tänk, tänk så mycket den förstört

Det är så mycket mer än du

Någonsin har hört

Så många människor som av detta har sörjt

Så himla mycket den förstört

Så himla mycket den förstört

Mr Lund

Fucked for life

Jag hängde bara på visste ingenting i början
drömde om något stort, fuck the polis på tröjan
12 bast o fast beroende av skiten
ilska o hat fast i en cirkel
ja, vad fan skulle man göra då
samma fucking knaz, år efter år
paragraf 12.då e man tillbaka
fuck socialen värde som satan
jag älskar min familj ja har mina bröder
bär på ett öde mitt hjärta det blöder
solen den skiner men aldrig ser jag ljus
fuck for life, hela jävla livet ut
mamma säger att det kommer att ordna sig
hålla huvet högt fortsätta med min grej
men mamma jag ramlar alltid in i samma spår
det här är vad jag kan inget jag kan ändra på

Ref.

Vad du än gör, och var du än är
så finns jag här din bror
ändra inga planer jag
är med dig hela tiden

Jag är ärlig man o står för allt jag säger
min tid bakom galler, min framtid ja drömmer
finns inget hopp, ja har kämpat så länge
slitit o väntat, vart är min ängel
sitter i min ensamhet, o tänker på livet
tittar ut mot vattnet, stranden är vacker
natten den faller, faller o faller

Ja tittar upp mot himlen, o ber en bön mannen
det började som en lek men sluta inte bra
en början med gräs, men bror se på mej idag
fast i misären, djupt inne i depression
ge mig en hjälpande hand, visa mej direktion
gatan den brinner skapar djupa sår
systemet har krashat, mitt hår blir grå
o mamma hur o när, ska jag bli glad
ser inge ljus, befinner mej i mörka dar

*G, Karim - Youtube - Myspace - Wahho
Facebook, överallt bara cheek*

Gör aldrig dina föräldrar ledsna

Jag var ute med grabbar och gjorde massa bus och en dag fick de ta slut. Jag insåg hur falska vänner jag har haft, nu sitter jag i Rydsbrunn och sitter fast. Dag efter dag längtar jag hem. Ringer morsan för att se hur hon mår – Jag mår dåligt vill att du ska komma hem, Försökte snacka med farsan han ville inte snacka med mig eftersom de jag har gjort var grovt.

Jag sitter här inlåst i en bur, jag hade velat göra allt till de rätta men kan inte mer fortsätta. Nu sitter jag vid fönstret och kikar ut, tittar på solen som skiner och ser framemot att jag kommer UT. En dag skulle Socialen, farsan och morsan komma och hälsa på mig. Farsan kunde inte se sin son sitta inlåst i Rydsbrunn. Morsan kom och hälsade på mig de kom tårar från den sekunden jag såg henne, Socialen sitter och babblar ut, sitter och tänker När fan ska de ta slut.

Murre Kb

Ja, jag har Babylon sjukan

Börjar från ruta 1 när det roliga var skolka, från skolka till cannabis. Shiit så kul man kan ha. Så skönt man kan må.

Trodde jag. Tills drogen inte kändes längre. 5 gubbar och kicken var fortfarande inte den speciella som jag alltid jagade. Den perfekta kicken, känslan.

Åren gick och från THC till tram, pix, piller antidrepressiva skit. Var hela tiden ute efter den perfekta sköna känslan.

Blanda den, rulla den, holk fanns alltid i mitt hjärta, slutade aldrig med rökad medans jag hoppade fram och tillbaka med dom andra drogerna/pillerna.

Amfetamin och kokain passade perfekt för mig när jag drog mig in i klubblivet och festade som fan, och det bästa var holken för att lugna ner sig när man tillslut var tvungen att äta något och få nån timmes sömn.

Där slutade livet. Dagar var inte dagar. Såg inte skillnad på natt och dag, dagar och klockslag.

Livet bestod av shljafa, festa och röka.

Jag levde inte tillslut, mitt liv var inte verkligt.

Nu när jag är ren förstår jag vilket skitliv jag levt, så många år jag slösat och vänner och familj jag förlorat. Det kommer aldrig bli helt okej igen men det kan jag leva med. Jag ska bygga upp ett nytt liv.

Shit vad glad jag är för denna chansen jag fick. . Jag är glad för att någon stoppade mig annars hade jag aldrig slutat.

Du kan alltid få en ny chans, välj den rätta vägen i livet och det finns en anledning att du sitter här.

Take care

Älskar er Kristin och Josefin Bff's, kärleken till er är obeskrivlig tack för allt. Vi 4-lajf

Caroline

Jag lever i en lögn

Jag är som alla andra. Jag har problem. Jag har haft problem. Det är normalt! Jag kom in på en låst avdelning på grund av att jag rymde hemifrån trodde jag. Men min mor har ljugit för socialen. Att jag var drog/tablett/alkoholmissbrukare. Jag är ingenting av det jag kanske drack mycket förr ca 1–2 år sedan men inte längre. Men min mor säger att jag är en missbrukare är det rätt? Det ända hon bryr sig om är att hon ska ha det så bra som möjligt!

Hon sitter och flinar åt att jag är här. Folk säger dom har aldrig sett henne så glad! Och förresten rymde jag? Nej, min mor slängde ut mig hon sa att jag inte var hennes dotter och att hon ångrar min födsel. Sen så vägrade jag komma tillbaka och hon ljuger ihop en historia som får mig att sitta inlåst.

Jag börjar bli rädd för verkligheten. Har inte suttit här så länge men jag börjar bli rädd för att gå utanför dom låsta dörrarna. Det enda jag vill är att starta om livet, börja plugga och allt. Men nu får jag sitta inlåst, bli rädd för verkligheten bli rädd för mig. Vad är det för liv? Ingen tror på en som sitter med ett LVU, dom tror på ens föräldrar och på socialen.

Detta kommer aldrig gå! Jag kommer få sitta här tills jag blir riktigt galen i huvudet. JAG VILL INTE MERA! Jag orkar absolut inte detta jag vill bara till det riktiga livet till sysselsättningar utanför dom låsta dörrarna!

JAG LÄNGTAR EFTER ETT LIV!!!!!!!

Nina

Jag var så ung...

Jag var så ung
Jag var så glad
Jag hade det så bra
Jag blev äldre
Det gick lite sämre
Men jag får hjälp
Nu är det bättre
Jag är inte framme än
Men jag är på väg hem
Det finns hinder
Men jag kommer förbi det
Med hjälp av vuxna
Det finns alltid någon
att prata med
Och snart är det Jag som
Ska ta frihetens andetag
Och börja jobba på mitt
Nya Liv dag för dag...
Dag för dag

Razz

Jag vill bara dö!

Jag vill bara dö, tina bort som snö.
Brinna och försvinna.
Vill du mig väl så slit ut min själ.
Såsom sanden i Sahara låt mig vara.
Hata mig med allt ditt förakt.
Njut sen utav din slakt.
Av mig får du ingen kontakt.
Det va allt jag ville få sagt.

Jag vill bara skjuta, få livet att sluta.

Iskall metall, genom hjärta av kristall.
Vill bort härifrån o vara mammas lilla son.
Ett krossat hjärta orsakar mig enorm smärta.
Jag är inlåst på Ljungbacken, drog kortaste strået i stacken.

Valpen

Jag mår inte så bra

Jag mår inte så bra och är ledsen, när jag har gjort något brott som jag har åkt dit för och sitter häktad då tänker jag verkligen på hur ledsen min mamma blir när dom ringer och berättar att hennes son har gjort sådana dumma saker.

När jag var liten mellan 4-12 år hade jag grovt svår astma och då var jag jätteledsen för jag trodde att jag aldrig skulle kunna spela fotboll eller andas bra igen men nu kan jag spela fotboll 2-3 gånger i veckan utan problem och är jätte glad att jag mår bra. När jag ibland tänker efter hur ledsen jag har gjort min mamma så blir jag själv ledsen och tänker jag ska fixa detta så jag får åka hem och göra henne glad igen.

Mina problem som jag behöver fixa är för det mesta aggressivitet och attityd så när jag säger att jag ska fixa det då menar jag att jag ska anstränga mig för vara trevlig och lugn visa respekt. Just nu känns det som jag har kommit en bra bit i min behandling för personalen har stort förtroende för mig jag får lov att åka in till stan ensam på vägen dit, sen möter en personal mig i Jönköping.

Dessutom får jag lov att ha med mig mycket pengar och min mobil och på vägen dit känner jag mig lyckad helt enkelt för det är ett stort förtroende att låta en ungdom åka ensam med mycket pengar och hans mobil telefon.

J

Två killar

En dag när jag satt i massagestolen så började min fantasi komma till mig. Jag slöt ögonen och drömde mig bort. Där fanns inga lagar, nu när jag satt där så kom en kille fram till mig. Han som jag träffade på festen igår. Å det var så skönt att han dök upp. Vi började prata och gick från ämne till ämne tills vi kom till det sista ämnet kärlek.

Vi började prata i mun på varandra. Då kom vi fram till att vi skulle leka sanning och konsekvens. Du får börja! sa han. Okej, sa jag med en suck. Vad väljer du sanning eller konsekvens? Jag väljer konsekvens sa jag! Okej då får du kyssa mig! sa han. Och det gjorde jag. Nu är det min tur svarade jag! Då frågar jag, sanning eller konsekvens? Sanning svarade han! Okej jag tvekade lite om jag skulle våga ställa frågan, som jag ville ha svar på. Älskar du mig frågade jag? Både han och jag blev röda i ansiktet. Till slut sa han med stor full säkerhet, Ja det gör jag! Vi skrattade till och vi bestämde oss för det skulle bli vi två, men det är en annan historia.

Jimmy

Resan till helvetet

Det började med att jag berättade till min lärare att jag blev slagen av mina föräldrar. Det var i skolan. Sen ringde min fröken till min soc. Hon sa att dom skulle komma. Sen kom dom. Vi pratade om hur jag hade det hemma. Efter det åkte jag till kommunhuset. Jag väntade i en timme på att få svar. Det var jobbigt den dagen.

Sen efter allt flyttade jag till Hörby. Jag kan säga att det inte var kul. Jag bodde där i 2 månader. Jag flyttade därifrån därför att jag blev sparkad av mannen. Han var runt 58-60 år.

Efter det bodde jag i ett barnhem en dag. Sen flyttade jag till Sölvesborg där kunde jag inte bo. För att jag blev orättvist behandlad.

Jag kan berätta om en sommar jag var där. Det var så här. När vi hade sommarlov va hon och sina barn på Tosselilla och hennes dotter var i deras hemland Rumänien. Medan dom hade kul fick jag ha tråkigt. Jag fick sitta hemma med hennes man och göra läxor. Det var så jävla tråkigt och orättvist. Hennes pappa var inte snäll. När hennes barn ramlar eller nåt skyller han på mig så jag får gå upp till mitt rum och göra läxor. Så jävla tråkigt hade jag aldrig. Värsta helvetet.

Sen flyttade någon in hos dom när jag var där. Jag blev själv hela tiden. Efter det jävla familjen litar jag aldrig på någon annan än på min bästa kompis Nickholas. Han är bäst.

Sen flyttade jag till Alvesta. Det var på ett barnhem. Där bodde jag i fem dagar. Jag bodde bara där så lite. Det var tack vare min pappa. Han kände några där. Så jag inte fick gå ut själv.

Det var jätte tråkigt att vara inne hela tiden.

Sen efter flyttade jag till Karlshamn. Det var också ett barnhem. Där bodde jag i två månader. Det var rena skiten.

Sen flyttade jag till Nybro där bodde jag i två månader. Jag trivdes lite där. Sen kommer min soc och säger- Du ska flytta härifrån. Jag blev arg och besviken. Det mitt familjehem kunde säga var att det skulle bli bra. Åh fyfan vad jag hatade dem.

Sen flyttade jag till utredningshemmet i Hässleholm. Här är det rätt så bra. Om jag ska vara ärlig så är det bättre än alla utan hemma. Skolan här äger. Asså jag bara längtar efter skolan varje dag. Här har dom ps2-3. Jag spelar bara hockey på ps3. Personalen är snälla samtidigt ungdomarna. Visst några flyttar som man verkligen tycker om. Men sånt är livet. Man får ta det man har gjort. Men jag längtar till mitt nya familjehem. Det gör man ju.

Det här var mitt liv. Ja kanske inte hela men ja. Jag är bara 11år. Jag har vatt med om mycket.

Kingen Hossam

Just idag

Just idag är jag lycklig.
Just idag orkar jag leva.
Just idag orkar jag kämpa.
Just idag, just nu.

My

Mina tankar gör mig förvirrad.
Mina frågor är svåra.
Men mitt slut är det viktigaste.

My

Slutet på sagan är för mig det som avgör allting.

My

Mitt hjärta gör ont.
Mina andetag är tunga.
Mina tårar vill rinna.
Dem låsta dörrarna tar mitt liv.

My

Hellre dör jag för någonting
Än lever för inget.

My

Jag tittar på klockan, och ser tiden rusa förbi.
Jag tittar ut genom mitt fönster, och ser årstiderna bara
spola förbi mig.
Jag ser en man springa förbi mitt fönster,
och just då så inser jag,
Hur mycket jag har förlorat av mitt liv, tack vare mig själv.
Jag är bara en drömmare, som drömmer före livet.

My

Idag är idag.
I morgon är i morgon.
Men är för alltid så självklart?.

My

Jag saknar tiden då vi umgicks nästan hela tiden.
Det sägs att tiden läcker alla sår, men inte mina.

My

Paragraf 12- stämplad.
Våld mot tjänsteman.
Socialen bestämmer om ens liv.
Jävla SiS- unge.

My

Fästa repet i taket.
Sätta snaran runt halsen.
Hoppa, falla och sedan borta.

My

Varje gång du rör vid mig, så inser jag,
att jag skulle kunna dö för dig.
Jag hoppas att du vet, att jag tänker på dig
varje dag i hemlighet.

Dennis

My

Det är lätt att säga att man hatar någon.
Men egentligen så älskar man han så jävla mycket.

My

I will stop the time, and repeat my life

My

Stop the time.
Play whit love.
And repeat the life.

My

Från liten till stor

Började från liten till stor med kriminalitet och nu sitter jag i skiten. Brukade träffa mina vänner på torget och rånade folk för lite pengar att köpa droger för. Gick ut på dagarna och körde motorcykel ibland samt rökte en massa. Det är klart man såg upp till dom äldre och ville komma närmare dom. Det var inga stora problem att fixa någonting som dom lägger märke till t.ex. en fett mc. Men det var inte mitt problem. Mitt var hemma. När man kommer in står morsan gråtande och frågar jag gjort.

– Du ser drogad ut.

– Nej, mamma.

Så fort hon har slutat gråta är det över för mej. Jag tänkte att det var slut nu men för min mamma var det inte slut.

Hon trodde att jag inte gör något dumt längre fast det blev bara värre.

Min mamma såg fram emot min födelsedag. Den var om 3 dagar, men nu blev jag anhållen på min födelsedag. Jag var anhållen en vecka.

Sedan var det rättegång. Jag kunde knappt kolla upp på min mamma när hon såg filmer på sin son när han begår brott.

Nu var rättegången slut. Jag och min mamma gick hem och jag lovade henne att det aldrig skulle upprepas. Jag försökte hålla mej hemma och hjälpte morsan ibland. Men nu var jag trött och sugen på droger. Jag hade planerat gå ut nästa dag.

Måndag morgon vaknar jag vid 9-tiden.

–Ismail, det är brev från tingsrätten, ropade morsan.

Jag läste att jag fått 3 månader på hvb-hem. Inte farligt tänkte jag. Jag gick in på rummet och tog på mej mina kläder. Sedan sprang jag ut ringde upp en god vän, Albanen.

Jag sade att jag skulle snart åka till ett hvb-hem, så vi fixade en lägenhet och stängde av telefonen. Problemet var att vi inte hade pengar, eller droger. Sedan sade jag att jag ändå kommer att åka in så vi begick en massa rån. Vi hade allt vi ville ha och vi gjorde allt vi ville.

En vecka senare blev vi gripna och nu var det häktet en kort tid. Sedan bar det av till Öxnevalla på akut lvu. Efter 3 veckor kliver jag in i rätten med vakter runt mej.

Morsan och farsan satt där. Även albanen satt i en stol bredvid en advokat.

Jag satt med och det börja igen. Man visade otäckta bilder och filmer. Morsan såg besviken och trött ut. Efter en veckas rättegång var de äntligen slut. Nu fördes jag till Öxnevalla igen. Efter en vecka fick jag min dom: Lsu 10 månader plus mina 3månader.

Det såg inte bra ut så jag pratade med en kille inne på Öxnevalla och vi bestämde oss för att rymma. Vi lyckades fly men en dag senare satt vi på Borås polisstation. Dom körde mej ner till Småland och nu sitter jag här och väntar på min plats. Nu är de slut på det livet. Här får man bra hjälp. Det gäller och ha viljan för om man inte själv har viljan kan ingen hjälpa mej.

Jag hade över hundra vänner och idag är det en.

Nu ska jag sitta mitt straff som en man och gå ut med huvudet uppe.

Game is over.

Ismail 415 kontakt

Killen från Rosengård

Nåt fattas i mitt liv vet ej vad men letat sen jag var ett barn. Det har tagit mig så många år innan jag hitta det. Har gått igenom allt från misshandel till rån, inbrott, stöld.

Kanske trodde jag att det var roligt men vet att det var fel. Hamnade i tidig ålder i missbruk. Fick mycket stryk av farsan men han fick inget ut av det. Min mamma har jag alltid hjälpt från 40 graders feber. Det är dem jag älskar mest i världen. Jag vet att det är på grund av henne, det att jag sitter där jag sitter. Är glad, jag hör att det låter konstigt, men jag har lärt mig mycket här. Har sett alla falska vänner försvinna. De som har stannat kvar är Dido och Chibbe.

Oh min älskade vän, mina föräldrar försvann när jag var 8 år. Min bror var 6 år, jag tog hand om honom tills nån fattade vad som hade hänt. Då skulle vi flytta till fosterfamilj, men stack till Danmark. Vi visste var min moster bodde, så vi åkte dit. Vi var där i 2 år innan min mamma kom tillbaka. Hade trott i alla dessa år att hon var död men det var inte så. Min pappa brydde jag mig inte om. Han var en alkis.

Vi flyttade tillbaka till Rosengård. Levde för dagen. Blev äldre och äldre. Jag kommer ihåg när jag var typ tio. Gick in på ICA, tog lite godis. Hela dagen kunde jag inte sova, så jag gick tillbaka och lämnade 15 kr på disken och sprang ut. Åren gick. Alla på gården hade cyklar utom jag. Ville ha en så jag gick och "tjuva" en. Nästa gång en moped.

Blev äldre. Nu stod jag utanför affären och vänta på kunder. Kom hem på morgonen efter att jag hade varit ute hela dagen lång. Skolan var inte min grej. Började träffa en tjej då och då

och blev besatt men försökte undvika henne men hon kom, så jag blev kär så snabbt. Det var inte första tjejen jag var tillsammans med, blev bra, så månaderna gick. Hon ville att jag skulle sluta gå med mina "vänner" i smyg, men började tänka: "kompisar kommer före flickvänner" så jag sa efter ett tag nej, jag vill hänga med dom. Hon gjorde slut.

Visste inte var jag skulle ta vägen. Blev helt knäckt, så jag började "mecka" flera om dagen. Inte bara två. Det slutade med att jag hade rökt tio varje dag. Mina vänner njöt av det för att jag "bekna" till dom. Men först av allt mådde jag dåligt. Började med nya droger som "Tramadol". Nu varade kicken hela dagen. Den gjorde mig så "junkig", blev smalare för varje dag. Sålde samtidigt. Var fjorton år gammal och inkasserade 10 000: - i månaden, men behövde mer pengar så jag investerade det på 'skunk', så jag åkte till Kristiania för att köpa. Åkte dit nästan varje vecka. Det var som att jag jobbade i Danmark. Kom tillbaka lika snabbt som jag köpte.

Gjorde så hela tiden, men en dag så hoppade jag av tåget på Centralen. Kollade runt om det var nån. Jag var i slutet av perrongen där stod tullen med sin hund. Blev tagen med ett halvt kg Cannabis. Jag var 14 så jag blev hemkörd. Efter det så hade jag förhör hos Tullen. Det gick åt helvete med det. Månaderna gick och jag gjorde mer skit. En dag så vaknar jag av att nån drar i mig. Jag smäller honom, vet ej vem det var. Såg efter ett tag att det snutar. Reste mig upp sprang ut till balkongen. Men där var det mer snutar. Blev eskorterad till polisbil. Åkte ett tag med handbojor. När jag lämnat Malmö, tog jag av dom. Kom till ett ställe som heter Skolhemmet i Perstorp. Bodde där i 1 år och 2 månader. Flyttade hem, men "fuckade" upp det och fick åka tillbaka igen.

Har nu bott här i åtta månader. Pallar inte vara kvar, men flyttar snart. Har lärt mig mycket här. Inte av personalen men av mina misstag. Vad som är fel och rätt. Men gör ändå fel, men försöker rätta mig. Men det är svårt. Jag har inga livlinor kvar, så jag tar det försiktigt så jag inte åker in. Nu är jag 16 år gammal. Heter Idriss och mitt nya liv börjar nu. Ska aldrig vända blicken igen.

Idriss

Kärlek

Jag vet att du gillar mig och jag gillar dej men jag känner mer än så

Jag är så förälskad i dej men jag vet ej om du tycker samma sak

Det är bara du i mina tankar och jag har bara en fråga

Vill du bli i hop med mig?

Jag älskar ju bara dej

Carl

Pappa?

Jag känner inte dig men jag vet vem du e.

Pappa, du har faktiskt aldrig sett mig le.

Du är inte ensam, jag har också varit i skiten
och allt började när du lämnade mig som liten.

Jag förstod faktiskt redan då
att du var tvungen att gå.

Minnet av dig finns för alltid kvar
och allt som jag begär är ett svar.

Jag sabbade mitt liv
och nu när jag varit utan dig i 16 år vill jag bara
ta mitt sista kliv

Vet du om att din son också går i dina spår?

Han var precis som jag, 14 år och redan full med sår.

Jag älskar dig
och de gör ont inom mig när jag tänker på att du lämnat mig.

Linnéa

Låt mig säga er vem jag är

En svart man i misär utan framgång han bär
en tung säck med frågetecken på vår värld
Hur ska han ta sig ur denna mörka dröm som får honom
att känna sig öm
Mot motgångar han inte klarar av
trots allt bra som har hänt honom och allt grymma dunderkalas
Det är snart över
för jag vet vad jag söker
inget kan stoppa mig
När jag steppar in från underground med min joint
hand i hand
polisen beslagtar min underbara i min famn
men fuck it jag meckar upp en direkt
inga cash i fickan bara lite meck sen igår broshan lyssna nu
Glöm alla tragiska moment och börja om igen
bli en stark man och ta det lugnt med allt min vän
jag är snart nitton år och vill inte ha på mig Krim min vän
beter mig som en idiot
är det bokstavligt klokt
eller en tidsfråga som plingar säger hörnu du är stor
annars blir det kaos hemma där du bor
din lillebror blir bara äldre
och kanske också tar dina kliv
ditt lilla liv som gick från bra till kefft män

Jag meckar upp en fet, fet fet efter fet, känner ingen kick,
kick, det blir flipp och blir sne.
Du känner mig män, jag sa du känner mig män.
Jag sa jag meckar upp en fet, fet fet efter fet, känner ingen kick,
kick det blir flipp och blir sne.
Du känner mig män, jag sa du känner mig män.

Jag vill vidga mina vyer i min egna stil
chilla där i havet någonstans i Paris
vet inte varför
vet inte hur,
men idag känns som en bra dag kompis tur
Livet är för kort för att tänka på det förflutna
Mycket skit, mycket snack för lite verkstad
skattefusk, barnbidrag för många vilar
allt detta grymhet bland oss civila
när ska vi fatta tag, tag till en bättre dag, dag då vi alla kan
pusta ut genom vindens drag
för de säger när du lever livet till max
det är då allt blir bax
För jag var alltid den som var så glad
Tog allting dag för dag
chillade med mina grabbar, allt var underbart
ingen snack och ingen tjat, för du vet broshan allt var solklart

Jag meckar upp en fet, fet fet efter fet, känner ingen kick, kick,
det blir flipp och blir sne.
Du känner mig män, jag sa du känner mig män.
Jag sa jag meckar upp en fet, fet fet efter fet, känner ingen kick,
kick det blir flipp och blir sne.
Du känner mig män, jag sa du känner mig män.

Black man

Mitt hjärta brann

Jag grät när du mig svek
och tänkte blott på döden
kanske jag var för vek
man undgår inga öden
mitt hjärta brann
för du försvann
och kvar fanns tårars flöden

Jag skrev den här dikten när jag kände mig svag.
Idag så har jag kommit längre i min behandling.
Jag är på väg ut från de behandlingshem jag bor på.
Jag har varit med om mycket och min flytt till en P12:a
var vändningen i mitt liv. Det jag vill säga är att
allt är möjligt bara man vill och tar hjälp av dom
som finns där för dig. Visst det är jätte jobbigt,
Men Kämpa På!

Linnéa

Min kompis

"Aldrig ska jag sluta älskar dig" så går början av en låt jag tycker om.

Jag lyssnar på den och får hopp om att jag ska få träffa en kompis igen!!

Men jag vet att jag aldrig får träffa henne igen eftersom hon är död.

Jag tänker på henne varje dag och jag tror att hon är på en äng vid ett hus.

Och i huset bor hon och hennes syster och pappa och har det bra.

Dom är lyckliga och har allt dom önskar sig!!

Hon dog i en husbrand och var bara 14år

R.I.P min kompis Rebecka <3 <3

PS: Vill också tacka pers som jobbar på Långanässkolan ett STORT tack till er:DS

Ha det bra ni som läser detta vi ses

NeNe

Mina fiskeresor

Vi åkte till Röda havet. Det var jag och fem andra kompisar som var med och fiskade. Vi skulle fiska hälleflundra. Jag kastade med drag, dom andra gjorde det också. Vi dragade och efter en stund så högg det på mitt spö. Jag sa till dom att stänga av motorn, det gjorde dom. Sen började jag veva, då började den simma. Den drog ut tre hundra meter lina. Sen när jag och mina kompisar kämpat med den i två timmar kom den upp till ytan men sen stack den igen. Jag började veva in den och den kom upp till ytan igen och den här gången fick vi upp den i båten. Det visade sig att det var en hälleflundra på 200 kilo. Vi började åka inåt till land där såg vi en liten vik, där vi skulle fiska en stund.

Jag skulle kast-meta så jag ordnade det. Vi rodde in till land och letade efter mask och det hittade jag. Sen ställde jag in djupet på en meter och fick jag vänta fem minuter. Flötet åkte under, jag gjorde ett mothugg. Det kändes tungt jag vevade in den till båten. Det är en abborre sa jag till dom. Dom kom och kollade och jag tog upp den i båten. Den vägde 2 kilo. Jag sparade den, jag va skitglad! Sen var det dags att åka hem. När vi var hemma så rensade jag fiskarna.

När det var vinter så satte vi ut 20 angeldon som vi laddade med mört. Vi köpte mörten på Fiske-Stig. Vi satte oss ner och väntade på att det skulle vipa.

– Där!, skrek en av mina kompisar. Jag sprang dit och dom efter. Jag tog tag i snöret och ryckte till. Den var kvar. Djupet var fem meter. När den kom upp så vägde vi den.

Den vägde 4 kilo. Vi laddade om angeldonet och sen gick vi tillbaka. Vi satte oss vid elden.

– Där!, skrek jag. Då högg det på fem angeldon samtidigt. Alla sprang till ett var och drog till. Alla hade gädda på. Den jag drog upp vägde fem kilo. Dom andras gäddor vägde fem-sju kilo. Dom sparade vi och sen laddade vi om dom igen. Efter en stund högg det på ett igen. Jag sprang dit. Jag drog till. Det var en gädda. Riktigt tungt var det. När huvudet kom upp ropade jag på dom andra att det va en riktigt stor gädda. Alla kom och tittade då tog jag upp gäddan. Dom blev nervösa. Vi vägde gäddan och den vägde 15 kilo. Den sparade jag vi tog upp angeldonet.

Sen högg det igen. Den tog en annan och drog upp. Jag var där och kollade honom. Han drog upp gäddan och vägde den. Den vägde 14 kilo. Sen vippade det igen och jag tog det den här gången. Detta var riktigt tungt. När den kom upp blev jag riktigt rädd. Jag tog huggkroken och satte den i käften på den och drog upp. Jag och dom andra hade aldrig sett en sådan stor gädda. Vi vägde den. Gäddan vägde 18 kilo. Den tog jag hem.

Nu var dagen slut och vi åkte hem. Den här dagen innehöll allt. Det var kallt och vått. Sen var man rädd, nervös och skitglad.

Linus

Mitt lilla liv

Jag är 15 nu och det har gott fyra år

När jag var 10 år hade jag flyttat andra gången och nu har jag bott på 12 olika ställen. Jag har bott på familjehem, behandlingshem och på bup. Jag är inte samma person. Det känns överkligt från deprimerad, haft självmordstankar, hotat, slagit och tänt eld där jag har bott. Jag åt inte och var allmänt arg hela tiden. Jag ville verkligen inte leva men efter jag flyttade till Långanäs avd Trollebo förändrades jag sakta.

Jag blev ju inte bra direkt, hade jävligt jobbigt första månaderna. Trodde inte jag skulle orka leva. Det enda jag gjorde var att kolla på tv, spela kort och yatzy. Sen lärde jag känna personalen. Jag trollar fast mest med kort. Det var en personal som också gjorde det. Jag har 14 kortlekar. Jag kunde ta bort all min ilska och ångest genom fotbollen och det gav mig ett stort leende.

Jag var på cup i Helsingborg vi kom 2:a. Allt rullade på, det blev öppnare i mitt boende och liv. Jag började prata med min familj, grina som fan. Dom började komma och hälsa på. Jag började bry mig om mode och stil igen, jag älskar emo och gothic! Innan har jag skitit i vad jag haft på mig, ville ju bara ligga i ett mörkt rum hela tiden.

Skolan började funka, jag gav det en chans och det funkar skit bra! Via fotbollen började jag gå på konfirmationen, fick ett slags tro och hopp på allt. Jag är vegan och jag älskar djur så jag fick möjlighet att var på ett katthem. Några veckor senare skulle jag hem och hälsa på. Det har jag inte gjort på väldigt länge. Jag blev orolig och tappade kontrollen. Jag sniffade på och det blev jobbigt ett tag. Mer låst så klart men allt gick bra hemma. Jag ska dit igen på påsklovet.

Jag har träffat en kille som är skitsnäll. Jag kan prata med honom och jag litar verkligen på honom. Jag gillar verkligen honom! Vi stöttar varandra, han är inte som alla andra. Han är tusen gånger bättre. Jag tränar mycket, det är mitt allt. Jag är så glad för att jag fick komma till Trollebo. Jag har verkligen ändrat mitt liv. Vill inte tillbaka dit jag en gång var.

Redan som liten fick jag diagnosen ADHD. Det har alltid varit pinsamt att veta det. Det hände massa saker och jag mådde sämre. Då satte soc mig på särskola, dom sa att det var bra för mig men då blev det bara jobbigare. Jag var i samma skola som dom som satt i rullstol.

Jag började tvivla på mig själv. Jag kanske är konstig och annorlunda! Jag blev misshandlad av en utländsk städerska som jobbade där. Jag började bråka hemma och rymma. Sen flyttade jag ifrån dom och fick byta skola. Jag flyttade till många olika ställen, både behandlingshem och familjehem.

Jag har gjort en ny utredning och jag mår mycket bättre nu.

Psykologen sa att jag absolut inte skulle gå i särskola! Sista dagen ringde hon till mig och sa:

– Sara jag vill berätta en sak, du har inte ADHD.

NU kommer jag flytta ut till ett öppet boende. Jag har varit och köpt möbler. Nu måste jag visa att jag kan det här. Det är ett riktigt hus med riktiga fönster, dusch, säng och det är upplåst hela tiden. Jag har alla mina saker ute, innan tog jag in allt på natten.

Nu börjar mitt nya liv!

Zemo zaremon

Måste hjärtat stanna för att man ska dö?

Jag vet att jag kan skatta mig lycklig
som har tak över huvudet, mat i magen
och slipper vandra i två mil för att få lite vatten
till min uttorkade kropp.

Att jag inte behöver frysa under natten och sniffa lim
tills näsan spricker och läpparna är blodspruckna.

Jag vet att jag inte ska dö
men jag gör det, helt på riktigt.

Jag dör, dör, dör
och jag vet inte hur många gånger jag ska dö
innan jag på riktigt dör.

Medan det finns femåringar som jobbar för ett äpple
och lite filtår för att klara sig igenom natten.

De som föds med vapen i famnen för att sedan välja
mellan sitt eget liv och sin familjs.
som ändå dör i längden,
av svält eller något annat jävla sätt.

Det finns de som våldtas i sina hem
men jag menar det, jag dör, dör, dör om och om igen.
Lite mer nu än då.

Anna

Till en vän

Detta är till en nära vän som älskade att göra brott och flumma,
efter en kort tid hamnade han bakom galler i Kumla

återigen står jag vid hans grav med en blomma, vi var unga och
dumma.

men jag bytte bana, han fortsatte, snuten började spana

senare fick jag höra att han blev skjuten på öppen gata,

andra folk började komma in i gamet, folk som jag började hata.

jag var tvungen att gå hem till min bästa vän för att säga till
hans mamma vad som hänt

det var den värsta känslan jag någonsin känt

jag sa till hans mor, din son var som min bror

jag såg hur hennes ögon fylldes med tårar, kunde inte få fram
ordet, kunde inte berätta hur mordet på hennes enda barn
skedde, men jag lyckades till slut att berätta och det ledde till
ett och annat, några dagar senare dog mamman i hjärtattack
jag blev ännu mer förbannad, han borde ha slutat med skiten
när jag sa åt honom att stanna, men han var fett pank, han
sprang in i en bank för att göra lite flus

han blev tagen plus skjuten när han försökte springa ifrån
snuten, han gjorde sin volta på kåken, han fick den chocken,
han blev psykiskt skadad, han blev hatad av de flesta från
gatan, han sålde sin själ till satan

av alla jag känner, alla de som jag trodde en gång var mina
vänner, var denna killen den bästa, de andra högg en i ryggen,
i alla fall de flesta

kunde inte fatta att han försvann, varför kunde han inte
uppskatta det han hade, som en riktig man, det var en
mardröm som till sist blev sann.

jag visste att det skulle ske, hans mamma kunde inte sluta be,
hon hade slutat le, hennes hjärta var krossat, full med sår.
jag fäller en tår, ställer mig vid din grav och säger min vän,
vila i frid alla dina dar, vi syns i nästa liv, om det nu finns?
Rest In Peace

NEW-WAR

Nu sitter man på låst på Ryds brunns skola avdelning Källan

Hur kunde jag sätta mej i denna fälla? Nu när man sitter i denna skit så saknar man sin familj, släkt och vänner. För bråket har tagit över mig. Men nu när man är 13 år snart 14 så är livet skit redan nu när man är så liten. När man har fått sitt LVU så är man i skiten och efter 8 veckor får man reda på att man ska sitta i skiten i 3 veckor till. Så får man vänta ännu längre på att flytta men efter 8 veckor blir det nog ett HVB-hem i Trollhättan, Vänersborg, Uddevalla eller Karlstad.

Så skit att man ej kan bo hemma med sin mamma och pappa som ett vanligt liv. Så är det nu men man kommer nog att få flytta hem någon gång tror jag väl. Men man vet aldrig vad soc säger väl. Men så är det väl med livet ändå.

Bullen

Okej men lyssna!

Ni verkar inte fatta nånting. Konstigt! Va?

När man ser allting så långsint, FUCK.

Jag bara sitter här och väntar, i regnet och längtar.

Det finns ingen skam i er, ni är så iskalla och vidriga.

Ni bryr er inte om mig, det visar ni så tydligt. Sitter här på sängen på mitt rum och bara undrar, har ni glömt mig igen nu? Jag bara undrar!

Hela mitt liv känns så fuckat och stelt. Jag får ringa och tjata och kräva besked från er. Ni berättar inte hur länge jag ska vara här? När ska jag flytta? Hur länge är jag tvungen att bo på denna institution som kallas för Långanässkolan? Vart tog hjälpen vägen? När ska ni komma och släppa ut mig härifrån? Skynda er iväg nu, jag håller på att somna. Jag vill verkligen inte sova en natt till här! Det håller inte längre! Jag har tröttnat på skiten. Man sitter som ett fån och bara stirrar och lider. Jag ska berätta, hur jävla svårt det är att orka med skiten.

17 jävla månader har jag suttit och längtat. Ni skiter i mig, jag bara sitter och väntar.

17 jävla månader jag sliter och kämpar. Men 17 jävla månader det är droppen av längtan.

17 jävla månader har jag bott på denna institutionsskiten.

Nu har jag ringt till soc 24 gånger på en kvart. Men man lessnar, och hela dagen målas svart. Ni är självupptagna, snorkiga, taskiga och bitchiga. Personalen är likadana som soc.

Ni bara skiter i oss. Fatta inte varför jag står ut med det och inte bara drar? Är detta så viktigt? SÄLLAN!

Min soc **** var en helt annan person när vi träffades hösten 2008. Då ville du hjälpa och stötta mig. Men nu skiter du bara i att hjälpa mig för det är meningslöst.

Nu har jag tänkt till, nu har jag insett det mesta. Ni är inte värda att ha mig inlåst längre! Så lyssna på detta. Jag har så mycket mer som soc och personalen inte har insett, ett hjärta som dunkar och känslor för livet. Tänk på det jag har sagt. Om ni vill hjälpa ungdomar. Respekt och förtroende, det finns inget annat! Jag måste se mig om så jag inte hamnar i fel händer.

17 jävla månader men fuck hela skiten, vi lever i en dimma så tack för denna tiden.

17 jävla månaders väntan fy fan vad det suger, jag sitter och längtar är det någonting som duger?

Jag sitter fortfarande kvar här på Långanäs och skriver denna text. Helt ensam i mörkret, i regnet och gråter. Ni behöver inte komma eller bry er. Jag har vant mig nu. Sen ska jag ta min medicin och somna och drömma om denna resan, och jag är lycklig. Till skillnad från er som bara bryr er om er själva. Som bara ser er själva och alltid tänker flyktigt.

Men tror ni att allting flyter runt er och är lyxigt? Men ni ska se att ingenting sluta lyckligt!

FAN jag känner mig så rutten och korkad!

P.S

Du frågar mig alltid varför jag ler. Grejen är den, att det är du som får mig att le. Fan jag är så jävla glad att det va just dig jag fann. Jag letade länge! I mina ögon Adde, kommer du alltid att ligga etta. Du är den andra delen av mitt hjärta, den andra delen av mitt sinne. Du är den enda som lever här inne. Fan Adde! Jag Älskar Dig Bubbän (Tigern)!<33 //Kissen

Lillie

Om du bara vill så klarar du det

Varför dessa sorgliga minnen?

Varför dess onödiga 16 år?

Varför har jag inte tagit till mig alla tillsägelser jag fått?

Vet inte varför jag har gjort så.

Men nu sitter jag här i skolan och skriver.

Det e nödvändig tid som jag inte tagit vara på innan.

Men nu är jag i klistret låsta dörrar och pansarglas.

Men det är rätt så chill att få tillbaka all skoltid man missat.

Vill bara säga sköt er så blir allt bra.

Skolan är en viktig del i livet.

Skit i och lyssna om du inte vill men jag vet att du vill.

Så ta tag i ditt liv och släpp drogen och alkoholen.

Det ställer bara till med besvär för dig min vän.

Så ta och tänk på hur ditt nya liv ska se ut,

Hoppas att dessa ord hjälpt dig lite.

OBS! Till alla personer som känner sig träffade, så tänk på hur du gör eller inte gör

RobinJ<3

Nu är det komplicerat

Jo man började som egotrippad gatukung
man hängde med grabbar med etniskt bakgrund
men man skötte sig väl man tog det lugnt
alla var som alla och man drömde om guld
Jag försökte leva som alla andra, du vet felfritt
men slutade upp som en misslyckad organism
jag försökte men allting det stupade under
precis som en superhjärte med en trasig mantel
som svajar i luften

Ingenting kan bli som det var
ett barn som spelade med bar överkropp på fotbollsplan
den grabben som sprang barfota bara för att
inte för skoskav utan för att känna sommarasfalt
Nu är det komplicerat man får konkurrera
man får slåss för sin rätt och sin tro om att få leva
inte anarkistiskt mer som adam och eva
som barnbensregler nu är allt brottsrelaterat

P

Provet

Jag stod gränsle över Micke en kall vinterkväll och tittade ner på hans ansikte som var fullt av rädsla. En massa tankar flög genom mitt huvud. Vad hade jag precis gjort?

Mina nya bröder stod bakom mig och jag visste vad jag var tvungen till att göra. Jag vände mig om och tittade ledaren i ögonen.

– Bra gjort Robin, men du vet vad du måste göra för att gå med i vårt brödraskap, eller hur?

– Ja, klart jag vet det... sa jag med lite rädd röst.

Sedan kastade ledaren Fadhi en 9mm till mig och sa:

– Sätt igång, visa vad du går för.

Jag laddade pistolen och riktade den ner mot Micke. Jag såg hans hjälplösa ansikte när han tittade in i pipan.

Det flög hundra olika tankar i mitt huvud innan jag tryckte av.

Jag såg hur kulan borrade ner sig i pannan på Micke och hur blodet spred sig längs asfalten.

– Skynda nu för fan, innan snuten kommer! skrek Fadhi och vi sprang alla till bilen och hoppade in.

– Bra gjort Robin! Nu är du en av oss i brödraskapet, imorgon fixar vi din medlemstatuering.

Jag satt bara tyst och tänkte på vad jag precis gjort.

– Hör du mig? frågar Fadhi högt, för att överrösta musiken i bilen.

Jag nickade bara till svar.

När jag precis hade lugnat ner mig såg jag polisen komma med blåljus susande förbi oss. Mitt hjärta bankade fort och jag tänkte att nu är det klippt, men som tur var så stannade de inte. Istället såg jag hur blåljusen sakta försvann i backspegeln.

När vi rullade upp på min gata stannade Fadhi en bit från mitt hus och sa:

– Bra gjort idag mannen, men sov ut ordentligt i natt.

Du har en stor dag imorgon.

Utan att säga ett ord lämnade jag bilen och gjorde peacetecknet mot dem.

När jag gick gatan fram var det kusligt tyst, jag blev lite rädd och började småspringa.

När jag kom hem kollade jag att ingen var vaken och som tur var sov mamma.

Jag gick upp på mitt rum, slängde av mig alla kläder och gick in i duschen. När de mjuka strålarna träffade min kropp tänkte jag tillbaka på vad jag gjort ikväll. Konstigt nog kändes det bra, jag förstod inte varför men det bara kändes så.

Jag stängde av duschen och torkade mig, virade handuken runt mig och gjorde mig redo för att sova.

Det tog ett tag för mig att somna men när jag väl somnat sov jag djupt.

Robin

Just idag är jag stark

Jag har aldrig någonsin släppt någon nära in på
Känslan av att förlora någon är nått jag vägrar att nå
för tiden, har fan aldrig kunnat läka ett sår
Så ingen här, kan svara på vad jag gått igenom
Ingen här kan svara på vad jag varit med om
Så sluta snacka skit och tro att ni vet nått!
Slagen och sexuellt övergreppad som liten
visst gör det ont men jag dämpar smärtan med weedet
Kan inte lita på nån, så jag greppar pennan och skriver
Min egen terapi, det enda som funkar för mig
Så alla ni som snackar, håll munnen stängd
Alla gånger som jag har velat berätta för nån
men låtit bli, för rädd för att bli stämplad av folk
Ville skrika rakt ut men fick inte fram ett ord
Den kvällen försvann jag... japp, jag dog
velat lätta på hjärtat men ingen kunde höra mig
är fylld av skam... vågar inte titta nån i ögonen
bara dratt på mitt falska leende upp över öronen

farsan har lärt mig aldrig visa några känslor
så jag tryckte undan allting med weedet och benso
lite amfetamin för att kunna bete mig normalt
jag blev social och kunde le och vara glad
men det är dags för förändring, släpper in ljus i mörkret
drar upp mina persienner och blickar ut från fönstret
Intalar mig själv, att just idag är jag stark
för har jag gått igenom det här så klarar jag allt
Intalar mig själv, att just idag är jag stark
För har jag gått igenom det här... så klarar jag allt!

Efter många år i ovisshet för att jag inte fattat bättre
har jag stått och stampat på exakt samma ställe
Men det är mörkt häromkring, vill inte stanna längre
Kommer gå steg för steg, jag gör allt som krävs
För att hålla mig varm i universums kallaste värld!

Jag

Resväskan

Har du en gång fått samhällets klor i dig, så är greppet hårt.
Dom tar dig från din familj, från dina vänner och tar ifrån dig
din frihet.

För vissa är det inget som funkar så du blir placerad hit och dit
som

en J**la res väska, till slut packar man inte upp sina väskor, så som
vi till slut gör med oss själva, vi försöker inte skaffa oss något
nytt, för

vi vet att vi ändå kommer förlora det.

Den dagen jag åter uppbygger det jag förlorat är den dagen
socialen

tappar greppet om mig.

Den dagen fortsätter mitt liv.

Den dagen jag får utan oro börja plugga, jobba och må bra.

Jag längtar ännu till den dagen då socialen inte längre kan ta
mig ifrån

mina älskade djur, min familj, min praktik och mitt drog fria liv.

Om jag någonsin blir mig själv igen.

Samhället sparkar på dom som redan ligger, vart är samhället
på väg?

Vad som än händer, HOLD ON – BE STRONG!!!

Jessicat (Vesslan)

Rosen jag såg

En ros jag såg
i mitt hjärta
den slog

chansen
jag inte tog
blev
som en kula med blod

så snälla
väx upp på denna jord
så jag får chansen
att dofta
denna ros

Oliver

Grabbar

Grabbar tänk på ert liv o er familj

O håll er borta från allt skit för det är inget liv

o jag vill tacka guillermo navia den brodern som har fått mej att förstå saker o ting här i livet o jag hoppas att det går bra för dej bror .

Sedjad

Smart

Jag är smart men jag gillar inte att tänka

Esmeralda Stockholm

Vilsen

Vilsen i tankar vandrar jag stilla i minnen.

En börda så tung jag bär fram på mina axlar.

Vår tid har flyttats sen vår sommarnattsdröm till en dyster cell.

Glädje, kärlek, frid och ro är det som finns kvar, djupt längs
våra minnen som vi delar.

En liten tår faller på ditt kort.

Det gryningen kom med tog nattens lugna stund tillbaka, ett
bildspel går runt i mitt sinne och jag tänker på då jag strök ditt
mörka hår så varsamt med tårfyllda ögon.

Kevin

December

Brown eyes in the sky
December came around
It touch my heart
Love is like winter
Open your eyes
When good times happened or bad times with or without
somebody
I lost her the same time
she touch my heart
My feet was over the ground
Desert rain
It rain down on our bodies, touching and kisses
We forget about love
We forget about us
In moment of destiny
When time is our destiny
When we are close to each other, the same smile like before
We miss that we had before
Behind walls in home town, I am so close
I can't meet the people that I love
Miles after miles stateline cross
She is still on my mind

Sammy

Att tappa sig själv

Att tappa sig själv bland gula hus, bland hundratusen människor, mitt i ett rus. Att tidigt inse att man inte tycker om verkligheten. För att det man har sett av den har inte varit bra. Har inte varit lockande, har inte övertygat mig.

Att inte ha några gränser, eller någon sätter konsekvenser. Att veta att man gör fel, men att ändå fortsätta utan att egentligen veta varför.

Jag har bara sett en enda väg och jag har fortsatt att gå den trots att jag har velat vända tillbaka. Ibland har jag stannat. Ibland har jag sprungit.

Jaqueline

Försöker att ta mig ut!

Att sitta inlåst är inte direkt någonting som man drömmer om som liten, i alla fall inte jag. Jag hade en dröm en gång. Den kanske inte var så märkvärdig men jag hade i alla fall en. Nu har jag inget, inte ens ett hopp om att en dag slippa dessa kalla väggar.

I ett litet rum med fastskruvade möbler och nya människor ska jag tvingas bo.

Att komma till en SiS-institution med sin pappa, få gå in i isoleringen och ta av sina kläder medans personal kollar kläderna, att se hur ledsen pappa är när jag tvingas in på en låst avdelning, dessa saker gör att man inte har någonting för sig själv längre. Man har ingen frihet, inget privatliv och ingen trygghet. Det är ingen som förstår varför jag sitter vid fönstret och tittar ut samtidigt som tårarna rinner på min kind.

Det var för lite mer än 1 ½ år sedan som jag för första gången hamnade på SiS.

Jag hamnade på Vemyra, omhändertagen med omedelbart LVU.

Jag förstod inte vad som hände när polisen en dag kom och hämtade mig.

Just nu sitter jag på Långanässkolan i Småland. Omringad av personer som inte förstår vad som händer med mig, dom vet inte varför jag blir arg eller ledsen.

Allt som har hänt, alla dåliga dagar och alla svek. Dom kan inte förstå hur det känns för ett litet barn att se sina föräldrar

dricka, ramla och slå sig, stå och skrika till andra personer, dom vet inte hur det känns att bli inlåst på rummet när man är liten.

Mina föräldrar förstod inte vad det var för fel på mig när jag var liten, varför jag skrek, kastade grejer eller stack iväg. Det tog 16 år för socialen att låta mig göra en ADHD- utredning, vilket visade att jag har ADHD. Man ska tydligen inte tänka "om dom skulle ha gjort den tidigare så kanske jag skulle ha sluppit detta", utan man ska tänka "gör det bästa av det nu", men allt detta är bara skitsnack. Det går inte att göra saker ogjort. Man kan inte bara ta bort alla hemska minnen. Dom kommer alltid att finnas där. Det går inte att göra det bästa av det nu. För det finns inget nu, det finns bara en massa tomrum.

Blir man arg så blir det en isolering. Blir man irriterad så får man konsekvenser.

Men värst av allt är att man är så långt ifrån sin familj. Medans jag tittar ut igenom mitt fönster, tårarna rinner på min kind så tänker jag på den person som fått mig att kämpa för att en dag komma ut. Jag tänker på min lillasyster. Det var över 6 månader sedan jag träffade henne sist.

Jag kan fortfarande minnas den dagen då jag varit på rymmen i flera månader, den dagen då jag sedan kom hem vid 23.30 efter att min fostermamma hämtat mig hos en kompis. Jag minns när jag kom innanför dörren och hur jag fylldes av tårar för att det var så skönt att vara hemma igen. Min lillasyster kom ner för trappan för att hundarna hade väckt henne med lite skäll när jag kom innanför dörren.

När hon såg mig så började hon grina och sprang till mig och kramade mig.

Jag frågade varför hon var ledsen och jag fick "för att jag har saknat dig" till svars. Jag kom hem en fredag. Vi ringde till socialen på en gång eftersom att jag var lyst. Dagen efter ringde hon till oss och sa att jag var tvungen att åka på tisdagen bara 3 dagar efter. Jag vet att jag grnade och kramade mamma och sa att jag inte vill till Långanässkolan utan att jag vill vara hemma.

Jag lovade att jag inte skulle rymma något mer. Men det var redan försent. Socialen hade bestämt sig. Nu sitter jag här på Långanässkolan och har varit här i över sju månader. Jag har inte fått åka hem en enda gång. Dom tycker att det är för långt bara för att det är över 90 mil. Jag får titta på när dom andra tjejerna får åka. Hur glada dom är men jag får nöja mig med ett samtal på 10 minuter varje dag. På dom minuterna ska jag hinna prata med 4 personer.

Om inte jag skulle ha min familj så skulle jag aldrig överlevt att bo här, för det är i alla fall dom som betyder mest. För vännerna som jag har skulle aldrig förstå. Vänner kan bytas ut, även om det är riktigt bra vänner som man känt hela livet. Jag har en sådan vän, hon skulle jag göra allt för men även om vi känner varandra utan och innan så umgås vi nästan aldrig längre. Om det händer något kul så är det henne jag ringer, behöver jag prata så finns hon där, men hon och ingen annan skulle förstå känslan av att vara inlåst. Att inte ha någon frihet eller bo med personer som man tvingas tycka om.

Linn

Erica

Intro:

Erica, jag vill att du läser noga varenda ord i den här texten och även om du inte gör det så försök och ta åt dig i alla fall.

Vers 1

Hur många gånger ska jag säga att jag älskar dig så grovt många gånger har jag sagt men du har börjat fatta nog, jag älskar dig Erica mitt hjärta det talar du är den enda jag ber om och sen får det vara du är lösningen till allt du är nyckel till livet du är den enda här som kan visa mig stegen. Den enda levande som får mig och må bra fråga alla om allt men för dig kan dem dra för jag svär det jag sa Erica Andersson jag har fan vart som helst för att du ska må bra.

Jag stå för det jag säger detta landet är ju vittne. Och hela Sverige FUCK vad ni tycker, kalla mig toffel kalla mig hund se och säg vad du vill men jag dör för henne nu. jag har så jävla mycket ångest Erica bara du förstå när du sov i min famn jag bara fällde en tår.

Ref.

Om du lämnar mig nu Erica tar du mig ner, vet inte då vart jag e men du klipper våra band har du en enda kvar. Men inte jag, kom ihåg jag älskar dig mitt hjärta du är hon som suddade mitt smärta. Jag är död ifrån idag om du lämnar mig kvar Erica Andersson.

Vers 2

Så mycket jag vill eller något vill ut försöker och skriva men klumpen är sjuk jag har klump i mitt hjärta den trycker så hårt försöka säga någonting men det är ju så svårt jag har aldrig

varit kär jag trodde de förr förlåt till alla andra men Erica öppna dörrn när jag ändå håller på skriver ut till Sveriges folk så finns det någonting som ni inte vet om. Jag har hört er snacka historier om Erica men jag lovar och svär på mitt liv och min mamma inte en enda jävel som har sett hennes inre kom och ge mig en chans så ska jag visa mitt minne. Erica inom dig asken du bär bakom allting som händer till och med teven blir kär jag kan se din rädsla jag kan se hur du känner efter allt jag har sagt får du inget heller.

Ref.

Om du lämnar mig nu Erica tar du mig ner, vet inte då vart jag e men du klipper våra band har du en enda kvar. Men inte jag, kom ihåg jag älskar dig mitt hjärta du är hon som suddade mitt smärta. Jag är död ifrån idag om du lämnar mig kvar Erica Andersson.

Vers 3

Jag testar en gång till tredje versen jag skriver försöker och få ut de men jag bara lider Erica ta ett djupt andetag läs på texten och bara lugna dig ett tag. Jag ser och jag hör att du bär massa minnen, jag vet att du är krossad och rädd hela tiden för du hatar sånt här för du blir alltid sviken. Försök gömma och glömma allt som hänt springa runt festa runt långt bort i ifrån hem.

Ingen fattar att jag ser hur du ler kan du minnas när jag sa att någonting var fel? Och du tittade ner försökte gömma din blick för du märkte inombords det du gömde jag såg jag ville få ut men fick inte ut en enda kyss Erica stanna eller gå men jag älskar ändå!

Ref.

Om du lämnar mig nu Erica tar du mig ner, vet inte då vart jag e men du klipper våra band har du en enda kvar. Men inte jag, kom ihåg jag älskar dig mitt hjärta du är hon som suddade mitt smärta. Jag är död ifrån idag om du lämnar mig kvar Erica Andersson.

Ache. FBG

DS

Jag kom ihåg när jag var liten, jag fastna så snabbt i skiten. Allt var så svårt och jag bara körde på, sen kom min första tår när jag miste en nära bror. Nu inser jag att jag behöver min familj för att klara detta kliv in i mitt nya liv.

Vill inte längre behöva någon drog för att klara detta nya år. Vet att det kommer bli svårt men orkar inte längre vara inlåst, för sorgen är för stor, saknar min familj för hårt som jag äntligen förstår. Inget hem eller drog ska nånsin skilja oss åt. Saknar er så mycket att jag kan fälla min enda tår, så jag äntligen kan få bort detta stora sår efter så många år, älska min familj för varje dag som går. Ingen vill se sitt barn bäras iväg på bår minns som det var igår när du satt vid min sjukhussäng och fällde din största tår.

Daniel

Kär lek

Jag tänker på dig varje dag, varje minut och varje sekund.

Jag tänker på hur du är.

Du är varm, du är omtänksam du är kärleksfull.

När jag ser dig, är det som om solen skiner över hela huset.

När du ler, så känner jag att världen är full av kär lek.

Ditt leende gör mig glad och lyser upp min dag.

Den tiden vi är tillsammans, så känner jag mig i en helt annan värld.

En värld, som är full av kär lek, full av blåa hav, full av grönt gräs och full av röda fjärilar som flyger runt.

Din kärlek, är som att gå på rosa moln.

Ditt värme ger mig energi.

När jag ser dig, tappar mig helt totalt.

Arg blir jag, ledsen blir jag, när vi pratar tillräckligt.

Trygg känner jag mig, när jag är i närheten av dig.

Allt är roligt när vi är tillsammans.

Du gör mig till en bättre människa.

Farouq

Hur kommer det att bli?

Va fan händer?

Hur jävla länge ska man få vänta på svar?

När får man åka hem, hur kommer det att bli?

Soc hjälper mig ändå inte ett skit.

Dom säger att dom hjälper till
men fuckit dom bara låser in oss och gömmer oss.

Hur kan det vara bra att sitta inne?

Ni har tagit mig från min familj, mina vänner och tjej.

Hur kan detta vara bra för mig ?

Hatet mot soc och polisen bara växer inom mig och det är
säkert många fler som känner precis som mig.

Vi har blivit frihetsberövade...

Dags för samhället att reagera och ta mer ansvar!

Att vi blev som vi blev är inte bara vårt fel, utan erat också!

Grabbar och flickor, bröder och systrar fortsatt kämpa ha,
inshalla (hoppas) en dag vi alla släpps och kan visa att vi
förändrat oss. Den dagen kommer för oss alla, men vi vet
inte när...

men låt inte soc och polisen göra hål i erat huvud, ta ingen skit
från dom! Jalla allihop ha det bra, eran dag kommer snart...

Mamma, pappa, och syster saknar er som fan, hoppas
ni mår bra!

och grabbarna där ute saknar er som fan, vi ses snart inshalla..

Och Julia min älskling saknar dig sjukt mycket!

Saknar att få hålla om dig, saknar din närhet... vi ses snart sköt
om dig, och gå till skolan varje dag<3

Kom ihåg att jag älskar dig!

nima, osman saknar er som fan./

slut //

H.A.R cell 4

Jocke – Brev till min familj

Vers 1.

Sitter på bussen en helt vanlig kväll, tänker på mamma och vill bara hem, för det jag har gjort kan inte förlåta mig själv. Förlåt bästa mamma för allt som har hänt, tänker på dig och jag vill bara gråta, pratar med dig och det kommer några tårar, har sårat dig med droger och annan skit, ville träffa dig men du kom aldrig dit. Skiten kommer sluta med hat, sviker mina bröder för varje jävla andetag, ska sköta mig o visa att jag e stark. Sluta leka gangster och lägga ner knark , ska visa att jag kan o inte svika min storebror, saknaden till min lille bror den e stor, har kallat dig hora fitta mm, känner hur jag blir svag o bara faller ner.

Ref.

Jag faller en tår för er varje dag, jag ber till min gud att ni ska finnas kvar, saknaden till er den e jävligt stor, ska skärpa mig o inte svika min storebror, mår inte bra utan att få träffa er, detta e brev till min familj för jag pallar inte mer, jag faller en tår för min saknad e grov, jag pallar inte längre utan min lillebror.

Vers 2.

Förlåt för det jag gjort jag pallar inte mer, ska öppna mina ögon så jag kanske kan se, för mamma pappa och bröder och alla vänner. Jag pallar inte mer så nu skriver jag till alla jag känner, jag gråter hela tiden fan va jag saknar allt, saknar hela min familj jag lovar det är sant. Gråter varje natt saknar er hela tiden. Har sårat er till max och fuckat detta livet, vill bara komma hem igen och vara med min familj, sitta på låst är inte det jag fucking vill, förlåt min bröder för det jag har gjort, förlåt för att jag är borta jag saknar er stort. Fäller tårar hela tiden va fan ska jag göra, droger är det ända jag får höra i mitt öra. Mår

inte bra utan att få träffa er, detta är brev till min familj för jag
pallar inte mer.

Ref.

Jag fäller en tår för er varje dag, jag ber till min gud att ni ska
finnas kvar, saknaden till er den e jävligt stor, ska skärpa mig o
inte svika min storebror, mår inte bra utan att få träffa er, detta
e brev till min familj för jag pallar inte mer, jag fäller en tår för
min saknad e grov, jag pallar inte längre utan min lillebror.

Vers 3.

7 Månader har gått o ingenting har hänt. Sitter inlåst men
ingenting har hänt. Vill bara komma hem detta är inte bra,
saknar min lillebror nu börjar det bli knas, jag ber dig min bror
ta inte efter mig. Linus Berntsson du vet jag älskar dig, mår fan
inte bra vill bara träffa dig nu, har bestämt mig nu detta måste
få ett slut. Sebba min store bror va ska jag ta mig till, sitta inlåst
hela tiden är inte det jag vill, vill bara komma ut och kunna
vara med er, men det känns som om vi aldrig ses mer, kommer
hem snart då ska jag visa att jag kan, ska börja sköta mig igen
jag lovar det e sant, jag älskar dig Sebba det hoppas jag du
förstår, förlåt för dagen du fyllde 19 år,

Ref.

Jag fäller en tår för er varje dag, jag ber till min gud att ni ska
finnas kvar, saknaden till er den e jävligt stor, ska skärpa mig o
inte svika min storebror, mår inte bra utan att få träffa er, detta
e brev till min familj för jag pallar inte mer, jag fäller en tår för
min saknad e grov, jag pallar inte längre utan min lillebror,

Joakim

Ett stort steg livet del I

Hej det var ett par år sedan jag skulle gå i skolan i Skövde, men det var som att leva död som att leva i helvetet, att jobba tills man brinner upp i en underjordisk vulkan.

Men som man sår får man skörda, men att veta vad det betyder är det inte många som gör. Jag gjorde det inte. Jag spelade livet som en rysk roulette. Att gå i skolan i Skövde det var tråkigt, mår man inte bra så kan man inte prestera på topp, jag klarade mig inte. Avstängd, men praktik var min räddning, att gå ibland korna och att köra traktor, att jobba på gård.

Sedan vill man att livet ska ta slut, jag vet att åka in på psyket gör mej sjuk. Nu står framtiden för dörren, har jag tur så bli jag snart av med mitt LVU, tänk den dan man blir fri. Hej då SiS! Nu är jag fri.

Jag vet att man inte ska ta allt förgivet men det har jag gjort, mot min familj. Men nu ska jag alltid vara där för dom.

Du vet man kan vara sur på mannen i bilen, dom kör den hårda stilen☺.

En livsroman av Nabil

Det kommer nog att bli bra i alla fall

Jag vet inte riktigt vad jag ska skriva. Finns så mycket, men det är bara tomt i mitt huvud. Allt som har hänt på en sådan kort tid. Så många ställen jag har suttit på, och jag hoppas verkligen på att det inte kommer bli fler. Jag orkar inte flytta mer. Jag vill inte flytta heller för den delen.

Folåsa är det bästa stället jag har bott på och jag har bott här i ungefär 7 månader. Det känns tryggt för mig, för förut bodde jag max 3 månader på olika ställen. Jag behöver inte vara rädd för att jag ska byta miljö ännu en gång och börja om från början igen. Det är här jag kommer att stanna innan jag flyttar hem till min mor och sedan ska jag inte flytta mer.

Jag är snart vuxen och det finns så mycket jag inte vet. Jag är rädd för framtiden. Jag har inte den blekaste aning om vad som kommer hända. Kommer det att gå bra för mig? Kommer jag att kunna fixa ett jobb? Kommer jag överhuvudtaget klara mig? Det finns så mycket jag inte vet. Jag känner mig så osäker och vet inte vad jag ska göra. Hur ska jag förbereda mig? Hur ska jag gå till väga? Jag vet inte ens hur man betalar räkningar. Kommer jag att bli kuggad när jag ska skaffa körkort?

Jag orkar inte tänka på allt jobbigt, men jag måste ta tag i det någon gång. Men jag är så otroligt dålig på det. Jag hatar att vara i jobbiga situationer. Det händer nästan hela tiden att jag skämtar bort det jobbiga om det uppstår och försöker dra mig ur. En gammal vana som jag har som inte är det bästa precis.

Känner mig så liten och ynkelig med allt det här omkring mig. Jag vet inte hur jag ska bete mig eller vad jag ska säga. Känns ändå som att oavsett vad jag gör så blir det fel. Mina krav på mig själv är så höga och jag vill inte misslyckas. Osäkerheten tar väldigt ofta över mig och vad är det jag ska göra? Jag vill inte göra fel och jag vet inte vad jag ska göra för att det ska bli rätt.

Jag är rädd.

Jag är rädd för att mamma ska försvinna för mig som min pappa gjorde. Jag är rädd för att bli ensam. Hur ska jag då klara mig? Hur ska jag klara mig utan mammas stöd? När jag är med henne känns allt så enkelt. Jag känner mig trygg och jag kan verkligen vara mig själv. Jag är inte den rastlösa tjejen och som inte har något tålamod. Jag behöver inte oro mig över någonting. Jag älskar henne. Hon älskar mig. Vi älskar varandra. Hon är verkligen den som stöttar mig och alltid finns till hands.

När jag tänker på hur det var förut, hur jag var mot henne och min pappa så får jag så dåligt samvete. All skam som kommer upp. Jag skäms över mitt eget beteende. Hur jag kunde behandla människor så nonchalant. Alla gånger jag ville få bort min ångest och gjorde en massa saker. Det destruktiva jag gjorde. Vad jag gjorde mot mig själv. Nu försöker jag leva med det och prata om det, men det är inte så lätt och jag hatar att prata om jobbiga saker. Det blir oftast ett "jag vet inte" och sen hoppas jag på att komma undan med det. Det funkar inte så här. Det är både bra och dåligt, för jag vet att jag måste ta tag i det, men det är så svårt när jag är så van att kunna komma undan. Jag blir pressad och till slut så går det. Även fast det är för jävligt.

Men nu vet jag att det kommer att gå bra för mig. Jag har

personal som stöttar mig, som är vid min sida och hjälper mig genom att lyssna och prata med mig, men även som pressar mig fast jag tycker att det är jobbigt. Jag är tacksam att jag har hamnat här, för jag får den hjälp jag behöver. Jag börjar känna att det kanske kommer gå bra för mig i alla fall. Och då känner jag att jag inte är lika rädd längre. Allt kommer att ordna sig.

K

Du är en ängel, jag kan se dina vingar

Tiden den går, men nu har jag vant mig. Minns så väl då jag kom hit. Det kändes som om hela mitt liv hade rasat samman. Att jag hade ramlat ner på ruta ett igen efter att ha kämpat och slitit för att allt skulle bli bra. Jag tänkte, varför händer det här just mig? Allt kändes bara som en dröm, jag hoppades varje dag på att vakna upp i min egna säng och att jag bara hade haft en mardröm .

Det tog mig flera veckor att inse att det var verklighet. Jag gick miste om en person som jag verkligen tyckte om. Nu tittar han förbi mig som om han aldrig någonsin känt mig. Även fast allt känns som en evighet så har jag haft mina vänner och familj som har stöttat mig genom vårt och torrt. Inte lämnat mig för alla misstag som har gjort. Jag lärde känna en underbar tjej och det är jobbigt att vara utan dig på avdelningen sen du flyttade. Allt har blivit jobbigare. Men jag kämpar på och försöker få tiden att gå.

Jag kommer nog aldrig att kunna tacka dig Elin.

Utan dig hade jag nog inte kämpat som jag har gjort. Jag skulle ha gett upp för längesen. Jag saknar stunderna med dig.

Jag saknar dig min töntfjant.

Ingenting är fascinerande utan dig.

Amanda Leape

Soc

Soc sätter mej på ett hem där jag inte kan trivas. Är det fel på mej eller soc?

För när jag väl bodde hemma hade jag det mycket bättre än man kan ana. Först va man i paradiset sen nu kommer man till helvetet vad är detta?

Är det någon som kan förstå vad som börjar hända?

Hallå?

Lever jag eller inte? A ja det jag vet är att

Soc har fuckat mitt liv!

Soc det är ni som ska va i helvetet inte jag!!!

Maria

Spegel

Ibland sitter jag framför spegel och kollar på mig själv och tänker.

Jag sitter och tänker att jag har träffat så många människor i mitt liv men ingen av dom känner mig tror jag.

Är det jag eller dom som är konstiga, vågar jag lita på dom eller måste jag spela spel hela livet. När ska alla vakna, finns det någon man kan lita på här?

Jag försöker med allt, det funkar aldrig. Jag försöker sköta mig men det funkar inte.

När det börjar och gå bättre så går det alltid fel så jag hamnar i samma skit.

Jag brukar ge upp rätt fort men jag vet inte om jag kommer att göra det nu.

Jag har en konstig känsla som om att någon ber mig och inte göra det

Typ en känsla jag aldrig har haft för.

Men hur ska det gå? Det går ju inte lita på människor, tänk alla som har varit falska.

Men man får försöka här i livet det är bara jag som kan göra det bättre för mig själv,

Ingen annan om jag inte vill. Men jag vill det nu, jag vill att dom ska hjälpa mig att komma igång. Jag vill glömma allt skit och lägga det bakom mig.

Men så lätt är det inte om man inte har någon som stöttar en.

Det är därför det har varit svårt för mig för jag har inte känt att någon bryr sig.

För det mesta börjar det hemma, har du det jobbigt & svårt hemma så blir det ofta kaos utanför också.

Men vad ska man göra för att allt ska bli lättare i livet.

Tänk allt man har varit med om!

Varför är det svårt och följa den rätt vägen och lätt att följa den dåliga.

Livet var lite lättare innan för då kunde man undvika problem och känslor,

Men nu blir det svårt, men det känns inte dålig längre man mår mycket bättre.

Det känns som jag nästan vet vad meningen men livet är, nästan inte helt.

Jag ska försöka ge det en chans och förbättra mitt liv och låta folket omkring mig hjälpa mig.

Men att släppa in någon hos mig kommer det och vara jätte jobbig.

Men jag lär mig något nytt varje dag.

I Libaan

Storebror

Du är min storebror

Du är mitt riktiga stöd

Om någon vill dig illa

Blir det över min död

Som syskon vi är

kommer jag alltid vara där

när du behöver en hjälpande hand

kanske hjälp o fly från detta förbaskade land.

Kommer jag fortfarande stå vid din sida

även om det betyder att jag måste lida.

Lenny du betyder allt för mig

Hoppas jag betyder samma sak för dig.

Sanndy

Tiden innan

Jag måste snora och gråta mig fram till ett leende varje dag,

för ingen här kan ju höra,

för här på Långanässkolan kan man bara störa.

Mina armar är sköra, mina ben kan jag knappt böja och röra.

En gång kunde jag bara slå.

Ja, för här i hörnet kan jag nu gott stå.

Det är inget de små kan förstå sig på,

så jag säger bara hej då!

Det är bara att vinka och gå.

Mr fishhead

Till alla myndigheter

Jag tittar runt mig men ingen får goda besked. Jag hör hur socialen runt över landet inte förstår. Dom ärligt talat bajsar snett på folket som lever bakom grinden. Tro de eller inte men jag har sett hur dom behandlar våra bröder o systrar.

Överklassen använder ord som ingen av oss förstår, endast för att trycka ner oss ännu mer än dom redan gjort. Vissa flyr från krig, våldtäkter och slaveri i deras hemland, kommer till vårt "fina" Sverige och får uppleva samma sak här. Krig i hemmet, pappa skriker, mamma blir slagen, polisen är inte pålitliga, pedofiler är ute fritt på gatan.

Vårt Sverige har förfinat sig själv genom att säga att de e fritt. Men egentligen ligger vi på samma spår som Irak och alla andra U-länder. Förutom att vi äger pengar. Våra barn runt om i landet får uppleva psykiska misshandlar, även fysiska. Pappa och mamma lägger deras problem på barnen, polisen slår barnen, vi är bakom stängsel och myndigheter förväntar sig att vi ska bli bättre, hela skiten e omvänd, vi lever inte i nutiden, vi lever i framtiden och tiden som vi en gång levte. Vi har stora drömmar, men dom brinner upp när vi går tillbaka till ruta 1.

Titta dig omkring och säg om jag har fel, folket i Sverige lever som gråingar, ingen e medveten, ingen har kunskap om livet, allt dom kan är att sitta på sin lyxiga skinnstol o skriva papper efter papper.

Lås inte in våra barn, ge dom kärlek och vägledning, lägg inte era problem på oss som lever under medel, ni kan inte hantera situationen så ni lägger över era fel på barnen i problem. Öppna era ögon, sluta blunda för era fel o brister. Vi lever trasiga för att ni misslyckades.

Tim

Till Madeleine

Jag vill bara säga att jag är så otroligt glad att jag har dej syrran!

Du har alltid funnits där när jag behövt dej,

trots att jag gjort dej ledsen och besviken stod du ändå kvar
och stöttade mig.

Jag kommer alltid att finnas här för dej oavsett vad som händer
i livet.

Jag är så jävla stolt över dej.

Jag älskar dej Madeleine.

Du förgyller mitt liv.

Blod är tjockare än vatten

Brorsan

Turkisk yoghurt

Turkisk yoghurt, man äter och ler,

funkar till matlagning, kebab och mer.

Krämig, god att äta, hur stor är burken? Börja mäta.

20 kr, budet är taget... Men, vem är gubben, på omslaget?

Han bara är där, på förpackningen och glör,

han ser snäll ut, han kanske heter Tor.

Med det långa skägget och den fula hatten,

Naturell yoghurt, bra mat för katten.

Anonym

Lägg ner!

Jag sitter och chillar, jag bara flummar runt,

tar några bloss från mitt eget superskunk.

Drar till affären och tar nått pul, droger, kan vara fett kul.

Men det är inte bra, de bara förstör,

saker inom dej själv, dom dör.

Du får problem med polisen, soc och skit.

Bara lägg ner, för du vill inte åk.

Mr Flumm

Det kallas att bo under SiS

Jag vill bara ut och iväg härifrån

chilla med mina polare

Inget kriminellt, inga rån

bara komma iväg och känna mig fri på nytt

för jag vill ju leva mitt liv utanför en hytt

För det känns som att jag sitter i en oändlig hiss

Jag kommer ingenstans och allt känns bara piss

Och vet ni vad det kallas?

Det e att bo under SIS.

Lundish

Två dikter från en

Gräset växer fort

Gräset blir grönare och grönare

Jag och du är ett steg närmare vår evighet med varandra.

Bladet faller från trädet

Precis som jag och du när vi skiljs åt.

Wild style

Vad är det vi får ut av livet?

Allt vi har kvar efter oss i livet är minnen som lever vidare.

Människor börjar uppskatta livet mer än andra när de lär bli sjuka eller drabbas av cancer. Livet är en gåva som man ska ta vara på. Det är aldrig försent med att börja på nytt. Tacka dag och natt för det livet jag har och för den andra chansen jag fått.

Från Åsbo

Varför?

Varför började jag?

Varför fortsatte jag?

Hade jag kunnat så hade jag spolat tillbaka tiden och valt att inte börja med droger. Drogerna gjorde inget annat än att förstöra mitt liv. Jag förlorade vänner och nästan min flickvän.

Jag blir så satans arg när jag tänker på vad jag har gjort! Jag har lust att slå mig själv fördärvad. Jag hade förtjänat att bli misshandlad eftersom att jag sårade min familj och min flickvän. Jag var så egoistisk! Vad fan tänkte jag med!? Jag tänkte fan inte överhuvudtaget. Så måste det vara... Jag slutade tänka, drogen tänkte åt mig. Drogen sa att alla var glada för min skull för att jag hade blivit lugnare, fridfullare och gladare. Drogen sa att jag klarar skolan bättre om jag är påtänd.

Men i verkliga livet såg det inte ut så, i verkligheten så viste alla att jag tog droger, så dom var inte alls glada för att dom viste att jag bara var lugn, fridfull och gladare för att jag var påtänd. Dom viste att det dom såg inte var äkta. Och i skolan så hade jag IG på vartenda prov jag gjorde. Jag har varit fullt övertygad om att jag har "Nailat" vartenda prov. Aldrig med knark!

Herr Kaka

Vart tog tiden vägen?

Jag sitter som vanligt med gänget på stranden runt elden,
med spliffen i ena handen och drickan i den andra.

Jag blickar runt på omgivningen och inser hur bra jag har det,
här ute i det fria med mina vänner, precis som vanligt.

Jag lägger mej i sanden och sluter ögonen, jag hör dom andra
skratta och sjunga. Stämningen är underbar, några hoppar i
vattnet, även fast klockan slagit över 12.

Jag öppnar ögonen och märker att allt är borta.

Vart tog mitt gäng vägen?

Vart tog elden vägen?

Vart tog alla skratt vägen?

Jag är inlåst och kommer inte ut längre, innevecka? Vafan är
det för skit?

Här inne står tiden stilla, här inne är ingenting som det ska.

Det går bara att förklara för någon som vart med om
samma sak.

Där ute är mitt gäng kvar, dom skrattar och röker som vanligt.

Hur kan tiden stå stilla här inne? Men fortsätta där ute?

Undra hur länge jag egentligen var borta,

undra om jag missat 1 dag,

eller 1 år?

Peace & Love / Maarree Mhimps

Natural beings

We're all natural beings, why pretend like something else?

How can we be proud of what we've become?

Look around, what have we really done that's so amazing??

The only thing we've created is fear, doubt & anger.

Why not turn around and learn to love, care & understand each other,

What can we lose, that hasn't already been lost?

Julia

Hjärta av stål

Vers:

Du har ett hjärta av stål och har alltid funnits där.
För när ångesten blev som svårast var det du som höll min hand.
När allting bara sket sig, när allting bara brast.
När verkligheten haffade mig och mitt liv blev fucked up.
– Ingen kunde ana, nej, ingen kunde se
Och som en individ blev jag spottad under mattan, men ingen
gav sympati.
Och detta blev mitt livs äventyr.
Instängd med ångest, det som först starta som en liten bagatell
blev sedan tio gånger värre.
Oron blev en rutin, som ledde till något hemskt.
Där jag förlorade mina vänner, fan jag ångrar det som hänt.
Ni var fem mot en, jag var paralyserad och rädd.
Försöker gå vidare, men fan vad jag ångrar.
Blickar tillbaka, mina tårar blir till blod.
För jag älskar er, dem enda som förstod.

Ref.

1993 jag vill tacka mor och far.
För att ni har stöttat mig till den identitet jag är idag.
Att ni alltid funnits där, det uppskattar jag.
Försöker vara människan ni alltid velat ha.

Vers:

Utan era andetag, skulle världen vara svår.
Allt vi gått igenom, tår efter tår.
När familjen börja hata, fick vi finnas till hands.
Visst blev det kaos, och vi skrek på varann.
Har aldrig slagit er, har visat er respekt.

Ni är samma kött och blod, och jag älskar er mest.

Allting som har skett, och tider vi lidit.

Jag hoppas jag är den människa ni ville skapa.

2006, då allting bara rasa.

Jag vill tacka er för att ni aldrig ratat det jag gjort, mot mig själv och mot er.

– Jag visste inte själv att problemen där fanns, från skärsår till tabletter.

– Ey, Tiff och Ida, ni är mina andetag.

Vers:

Pappa, jag fanns här för dig, men du valde flaskan.

Fan det känns jobbigt att rata sin egna pappa.

Minns när man var liten, de ärrade åren.

Och ångest för gårdagens bråk.

Allt var svart på vitt, du körde på eget.

Brydde dig inte ett dugg, du var världens sämsta pappa.

Kom hem från puben, och tjafset föddes på nytt.

Och nu är du bästa vän med spriten.

Jag saknar det vi hade, jag saknar det vi gjort.

Jag hatar det vi har, och jag hatar det du ger.

Allting vände till det bättre, men du valde fel väg.

Det känns som att du bara bryr dig när du vill.

Allt sker på dina villkor, bara när du vill.

Bara om din skit, aldrig om mitt liv.

Fan du ärrar mig, varför kan du aldrig fatta.

Kom tillbaka, jag saknar han som kallar sig för min pappa.

Ref.

1993 jag vill tacka mor och far.

För att ni har stöttat mig till den identitet jag är idag.

Att ni alltid funnits där, det uppskattar jag.

Försöker vara människan ni alltid velat ha.

Outro;

Min respekt till er, kan inte jämföras i ord.

Längtar tillbaka, min ångest börjar gro.

Ey, allt som har hänt, från blad till fast.

Tänker tillbaka, min ångest börjar gro.

1993 till 2011

Jag vill tacka mitt öde, för att ni finns här trots allt,

Min fader, mina syskon, min älskade mor.

Tänker tillbaks, min ångest börjar gro.

Nathalie

Who is she?

She has seen every ship with people from the big land in east, the people with a wish in their heart to start their lives in the new world.

She has seen poor people become rich people in the land of possibilities. She has seen rich people become poor people (1929). She has seen her land sending people to the land in the east for killing. She has seen her land sending a big bomb to Japan. She has seen her land sending people to the moon. She has seen happy people go to Vietnam and she has seen sad people coming back. She has seen planes go into two towers.

She lights up the land of possibilities and she shows the ships and the planes the right way with her torch.

The woman I'm talking about is the statue of liberty.

Andreas L

Min räddning

Världen är ett puzzel. Varje varelse är en bit, motivet är snyggt. Men jag hör inte dit. För jag lever mitt liv på ett sätt som inte accepteras utav samhället.

Nu ska jag berätta lite om hur mitt liv var förut. Allt började när jag var 13 år jag trodde jag kunde göra vad jag ville. Jag trodde att jag var cool. Jag sket i skolan. Jag lyssnade inte på vuxna, jag trodde att jag var stor nog att bestämma över mig själv. Jag rymde hemifrån. Jag trodde ju att jag kunde klara mig själv.

2007. När jag var 14 år så hamnade jag på mitt första behandlingshem som var öppet. Jag visste inte vad det var för något ställe jag hade hamnat på. Jag tänkte att jag bara skulle vara där någon dag eller så. Men jag var där i ca 5 månader. Sen blev jag förflyttad till olika behandlingshem låsta och öppna. Jag kände mig kränkt och ensam. Jag började skada mig själv. Och även försöka ta livet av mig.

Nu är jag snart 19 år och sitter på en P12:A i Småland. Jag har vart här i mer än 3 år. Och mår skitbra. Vägen hit var lång och snårig, jag trodde inte att jag skulle överleva detta, men det gjorde jag som tur är. Men nu väntar min frihet. Tack för att ni hjälpt mig.

Världen är ett puzzel. Varje varelse är en bit, motivet är snyggt. Och jag hör dit. För alla lever i den och alla hör dit!

Nattiz 2011

Youth

"Youth has its ways to turn your world upside down.
Youth has its ways to lift you from the ground.
Youth is not the time to make things right,
It's about making mistakes and fight.

The mistakes make us who we are.
The road sometimes seems short,
Yet far.

Youth can be the most horrible things,
but in time it will give us wings.
Youth can be an obstacle,
yet a road.

Your life is a story that's not yet told..."

Leonie

Se sonaba

Se soñaba en tiendas exclusivas, viajando en autos de lujo, apoderada en dinero, llega a ser una esqisita modelo.

A los 14 años se lanzó a la aventura, la yelidad se hacia mucho màs cruda, ese glamour que soñaba, aquellos cuentos de adas, se convirtieròn en camarera de restaurang.

Este trabajo me esta matando y no rinde, alguna oferta mejor yo sè que existe; se decide a visitor a su màs reciente Amistad, aquella resulta haciendo una oferta irresistible.

"Te Voy a ensoñar la toma de hacer dinero, con esos instrumentos."

Modelo de la noche, objecto del amor, capricho de señores que bascan la passion, actiñz pur unas horas, hacienda el papel de todas las señoras de aquellos hombres fiel.

Aquí termina la historia de nuestra Rosaires, màs conocida como madam Matilde.

Hoy vive sola en su casa l aunque le sobra la plata, con su niqueza no logró comprar amor.

Aqci estei la moraleja de este cuento con plata no se compran los sentimientos.

Joselyn

Man drömde

Man drömde om exklusiva affärer, åkandes i lyxbilar, mäktig av pengar, att bli en lyxmodell.

Vid 14-årsålder kastade man sig mot äventyret, verkligheten blev så mycket grymmare, den där glamouren man drömde om, sagorna, förvandlades till servitris på en restaurang.

Det här jobbet tar livet av mig och det ger sig inte, jag vet att det existerar ett bättre erbjudande: man bestämmer sig för att besöka sin senaste vän, som visar sig göra ett oemotståndligt erbjudande.

”Jag ska lära dig ett sätt att känna pengar på, med de där instrumenten.”

Nattens modell, objekt för kärleken, männens begär som tuggar sönder passionen, för några timmar, spelandes rollen som den trogna kvinnan.

Här slutar historien om vår Rosaires, mer känd som madam Matilde.

Nu bor hon ensam i sitt hus och trots att hon har pengar över så lyckades hon inte köpa kärlek.

Här finns sensmoralen i denna historia, man kan inte köpa känslor för pengar...

Svensk översättning av texten på sid 134

”Tankar som kommer”

17 år fyller jag snart,
Tänker på min tjej den känslan
e underbar men undrar
om du e kvar, tiden bara
går man får inget svar
vi var med varann
sen knasa jag runt tog hem
en pundare till mitt rum,
föräldrarna tyckte att han
var skum.
dom sa att han ska ut
då tog orken slut,
dom sa du e inte välkommen här,
från den dagen började misär
därför sitter jag här,
på Fagared skickar inga brev
har börjat kämpa för mitt liv,
kommer bli bra till slut
det är bara att kämpa
hela vägen ut.

2 steg

Sebbe K

Violer blå

Någon har sagt att rosor är röda
och att violer är blå,
– ursäkta att du min klamydia skulle få.

Josse

Jag ska kämpa

”Jag sitter på avdelning Hagen och är tagen av lagen.
Mycket har hänt på kort. Jag har lärt mig en läxa.
Man ska aldrig rymma från problem. Lös dom i stället.
Som 12-åring blev jag placerad första gången.
Nu när jag är 13 har jag suttit på ett flertal p12’or.
Min vardag var poliser, handbojor och pepparspray.
Nu sitter jag på Vemyra och jag vet att jag här
kommer få den hjälp jag behöver.
Jag sätter mig och lyssnar på Ken Ring.
Jag ska kämpa för att hamna på det bästa
familjehemmet som finns.
Jag ska kämpa häcken av mig. Non stop.

Lycka till allihopa – allt kommer ordna sig i slutändan.
Men kom ihåg; akta er för snuten, annars får ni på truten.

Ronja

Smärtan

Smärtan tar kol på mig.

Smärtan tar över mig, och jag vet inte vart jag ska ta vägen.

Ingen utväg, ingenting och tro mig kompis dina ord är inget med mina, orden du sa, JAG FÖRSTÅR DIG!

Pff..bullshit tjejen du kommer aldrig att höra de sakerna ja hört, du kommer aldrig gå igenom det jag gått igenom, du kommer aldrig ha gråtit så mycket som jag har gjort.

Så många ben jag förlorat PÅGRUND AV DIG DIN PUTA!

Du va min AMOR min bästa vän men du spotta på mig i slutet ouf walla om jag visste det jag hör om dig skulle jag aldrig ge mitt hjärta av guld till dig. Att jag ens kunde öppna min käft till dig och säga TÍ AMO MI VÍDA AMOR!

Dom orden va något stort till dig men för varje dag som gick blev orden mindre och hoppet försvann.

SÅ FUCKYOU BITCH!

PITCHKA DE MADRE DA PUTA!

HAHA!

TAMAAAAAM DEN HÄR TEXTEN E WALLAHI GRYM

Anonym

Sist jag skrev

Sist jag skrev in till den här boken sa jag att det var slut med allt Som hade med droger och kriminalitet att göra, Men det har visst blivit En lite sväng till på institutioner och HVB hem, just nu sitter jag på Granhult.

Jag fuckade upp för mig själv och rymde från Fristad som jag blev placerad På efter Eknäs, och när jag var på rymmen så började jag med allt möjligt igen.

Jag bodde till en början hos min kompis Fredrik i ungefär en månad och det var den bästa tiden jag varit med om vi gjorde allt möjligt sen vart det knas med allt. Så jag rörde mig vidare mot Västerås och bodde hos en tjej kompis Leila och det gick ju inte så mycket bättre där tjacket lockade ju lika mycket där som någon annan stans.

Jag tänkte ju inte sluta i och med att jag var på rymmen behöver jag inte sluta då kan man ju fucka ur hur man vill tänkte jag i alla fall för så har jag alltid gjort annars när jag varit på rymmen, men sedan så kände jag att det inte funkade alls så jag ringde hem till mina föräldrar och ville att dom skulle hämta mig från Västerås till Bollnäs och det gjorde dom.

Jag kände att allt håll på gå åt helvete så jag ville hem till mina nära o kära. Sedan när jag kom till Bollnäs fanns ju alla mina polare som jag haft länge där så det var ju inte att jag slutade där heller började festa mer o la ner lite med tjacket ett tag och körde på röka och moffe.

Allt började spåra ur där med men det fanns inte så mycket att göra åt saken, Så jag flyttade till min sommar stuga med

min pappa och det var genast mycket bättre allt var lugnt vi hade det roligt och allmänt lugnt.

Ingen stress eller någo. Sen efter jag varit borta 5 och en halv månad så torskade jag av ren dumhet, blev placerad på ett HVB hem i Bollnäs för dom ville ge mig en till chans och inte låsa in mig så jag tog chansen men det spårade ur efter 1 månad igen och jag fortsatte med samma saker igen festa droger och bara leva livet.

Och nu sitter jag här och efter dess varit på Hedbacken, Sirius och Granhult men idag funkar livet ganska bra och jag mår bra. Sen alla mina homies som finns där ute peace out till er: Miguel, Thomas, Krantz, Hed !!, Käller, Pinto, Larra, Och alla ni där andra där ute ni vet vilka Ni är. Även Bboys Simon och James! Och även min älskade familj!

Peace out

Oscar.F

Sista andetaget

Jag har sett solen för sista gången
Lukten, känslan och den ljuva sången

Nu ligger jag här på dödsbädden och gråter
Min ungdomstid får jag aldrig åter

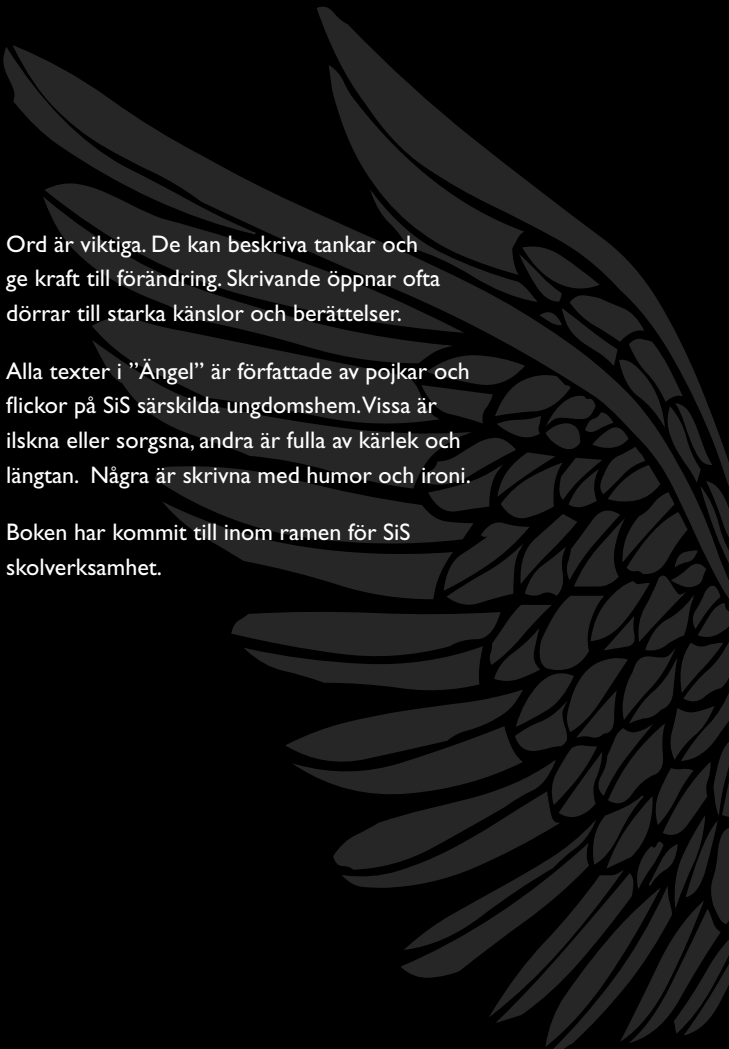
Döden är saxen till livets tråd
Jobbig och läskigt men visar ingen nåd

Och när hjärtat inte orkar mer
Så är era ansikten det sista jag ser

Daniel

Ord är viktiga. De kan beskriva tankar och ge kraft till förändring. Skrivande öppnar ofta dörrar till starka känslor och berättelser.

Alla texter i "Ängel" är författade av pojkar och flickor på SiS särskilda ungdomshem. Vissa är ilska eller sorgsna, andra är fulla av kärlek och längtan. Några är skrivna med humor och ironi.

Boken har kommit till inom ramen för SiS skolverksamhet.